

ידיעות אחרונות הנכפר הירוק

יום ראשון, י"ז בכסלו תש"ף 15.12.2019	יוצא לאור בשיתוף ידיעות אחרונות	עורכת אחראית ענתי גילעד	סגני עורכות רונה ניסן, לורן יודיצקי	עורכות אריאל מאיק, עדן כהן	עורך משנה 'וס' משען	מורה מלווה ועורכת ראשית ורדה קרין	מנהלת בית הכפר נעמי אלישיב	מנכ"ל ד"ר קובי נווה (סיסקו)	עיתון בית הכפר הכפר הירוק רמת השרון
---	---------------------------------	----------------------------	---	----------------------------------	------------------------	---	----------------------------------	-----------------------------------	---

70 שנה לכפר הירוק

חגיגה של פעם בִּי 70

שנת הלימודים תש"ף שנפתחה בהתלהבות מציירת גם שבעה עשורים להקמתו של הכפר הירוק • איך נראו החיים בימים ההם? • מיהם הראשונים שלמדו כאן? • מה למדו? • במה עבדו? • הקולות והתמונות במוסף יום הולדת חגיגי • עמ' 17-36

70 שנה לכפר הירוק

תוכן

שומרי הסביבה

פעיל הסביבה והח"כ לשעבר דב חנין הרצה על משבר האקלים הגלובלי והשלכותיו, ותלמידי ההנהגה הסביבתית נרתמו לסייע

04

קופסה של חלומות

את המכתבים שכתבו לפני שבע שנים, פתחו בוגרי כיתת המנהיגות הראשונה בטקס מיוחד. היה מרתק

08

ספר לגדול עליו

הסופר מאיר שלו הגיע להתרשם מפעילות הקמת גינה של תלמידי מנהיגות סביבתית, בהשראת ספרו "גינת בר"

09

המנטורים של וייטנאם

קבוצת הרובוטיקה של הכפר קיימה סמינר רובוטיקה עבור משלחת בני נוער מווייטנאם. וזו רק ההתחלה

10

חלום אמריקאי

41 תלמידים יצאו במשלחת נוער לאוקלהומה, התארחו אצל משפחות מקומיות וחוו חוויות של פעם בחיים

11

התקבצו ובאו

מרוסיה, בלרוס, קזחסטן ואוקראינה - 72 תלמידי נעל"ה צעירים הצטרפו השנה אל 77 חבריהם הבוגרים

16

מהפכה על ההגה

קבוצת היזמים הצעירים משכבה ט' מפתחת מוצר מבוסס מסרים שיפחית את האלימות בכבישים

18

מברכים מהשטח

במהלך הטיול השנתי תלמידי כיתה י"ב יצרו את המספר 70 כמחווה לשנותיו של הכפר הירוק, והם לא היחידים

38

זה רק ספורט

אורח חיים בריא זה בדם שלנו: שבוע בריאות ותוסס, חוג פילאטיס וגם טורניר מורים-תלמידים

44

סביבה גלובלית

תלמידי בית הספר הבינלאומי אמיס השתתפו בהפגנה למען הסביבה (וגם פגשו שם את ח"כ מיקי חיימוביץ')

52

חוגגים 70

סיפורי ראשונים, זיכרונות נוסטלגיים של בוגרים, תמונות מחזור, עולים, עיתונים, והמון תמונות מרגשות • מוסף חגיגי

19

הבהרה: בגיליון יוני 2019 נפלה טעות - בעמ' 35 מצולם אור גלובס, שזכה באליפות ישראל בשחמט לנוער עד גיל 16

70 שנה לכפר הירוק

המנכ"ל

המנהלות

בזכות ההמצאה והיצירה

אנו מברכות את הכפר הירוק שלנו בהמשך עשייה חינוכית מוצלחת ומלאה תנופה, ובהמשך אמונה נחרצת בערכה של רוח ההמצאה וכוח היצירה.
נצמי אלישיב, צידית יצחק ורפנה מנור

גן העדן שלי

הכפר הירוק שלי הוא 70 שנה ואני באופן אישי חושב 49 שנים בגן העדן הזה. מכל טוב לכפר האהוב שלנו ומכל טוב לכל הצובדים, החורים והתלמידים הנפלאים שלנו.
סיסקו

העורכות

העורכים

ותודה לטווסים...

מה כבר אפשר לאחל לבית ספר, שכבר כאטל בקול של המדינה? ישמח להיות בית וזמנה לחינוך קבוע, ישמח להשיג הישגים אקדמיים וסביבתיים פורצי דרך, ישמח להוביל ימיו חברתי ובעיקר ישמח להיות מקום שכיף ללמוד בו.
תודה רבה לכל מי שהופך את הכפר הירוק למקום שהוא היוט - החורים, התלמידים, הצוות המסור ובעיקר - הטווסים.
צדן ואריאל, עורכות הציתון

ערכים, חינוך, תרבות

70 שנות עשייה מתקפות בגיליונות ציתון הכפר. אנו מאחלים לכפר ולנו המשך עשייה - ערכית, חינוכית ותרבותית.
תודה לכל הצוסקים במלאכה ובפרט לר"ד קובי נווה (סיס"ק), מנכ"ל הכפר, שהניע את הפקת הציתון מראשית דרכו.
ורדה קרין ויוסי מעזן

"ידיעות אחרונות"
מברך את הכפר הירוק במלאת 70 להיווסדו ומאחל לו המשך שגשוג והצלחה

עיתון הכפר הירוק | מורה מלווה ועורכת ראשית ורדה קרין | עורך משנה יוסי מעזן | עורכות אריאל מאיק ועדן כהן | סגניות עורכות רונה ניסן ולורן יודיצקי | כתבים אריאל מאיק, עדן כהן, רונה ניסן, מעיין קרת, איילון שימנוני, שלהבת בנדל, שירה עמית, עמליה בן שחל, מאיה שדה, אמה דומברובה, מרינה מוזיקה, נוריקה אוסיסקוב, יוליה דיברוב, רוני כוגן, נועה שגב, אורי ויסבורוד, לורן יודיצקי, אוריה שאול מנדל, יוליאנה פיננו מולר, פטימה זוהרה באומבוט, שלומית כנפי, גרמן פורגין, יעקב איבשקוביץ, ליובוב וינבלט, לנה ליוקומוביץ, מיקה רוטברט, אלמה ספיק, עינב נשר, אייל איבשיץ | צלמים אוריית שור גרינבאום, עופרי שובל, קרן פינקלר, דניאל דכטיאר, יוסי מעזן, נורית שלם, איילת פוזה, נועה היילפרן, אבי תירוש, עדינה ברגר אידו, דייב אלג'ם, עדי טלמון, רננה זיגמן, בני פרדה, ערן מוסקוביץ, צחי רולניק, יעל שוורץ, אורון ג'וני, סיגל גפן, חני שגיא, אורי רוזנבוים, עירית קלע אגוזי, שירה עמית, ענת בראל, דני אשר, אורית פיקסמן, גלעד גרניט, שירי פישר, שחר סתוי, חגית זילבר שמידט, מאיה הוגו, אורית רוזן זמרו, אסף גולדפרב, ורדה קרין | יועצי טכנולוגיה רודי רודיטי, אבי תירוש, יהודה אור, שירז פולקמה יוסי מעזן | צילום השער חגית זילברשמידט | תודה ענקית אריאל מאיק

מערכת "ידיעות אחרונות שלי": 03-6082524 | דוא"ל: yt@yedioth.co.il | כתובת: רח' נח מוזס 1, ראשון לציון

10 שנים להציל את הכדור

ח"כ לשעבר ד"ר רב חנין הגיע להרצות לתלמידים על משבר האקלים החמור המתחולל בעולם והשלכותיו הקשות • היה מרתק ומעורר

עברו הפוליטי במפלגת חר"ש, ענה חנין גם על שאלות פוליטיות.

כאשר נשאל לתגובתו על היחס לחברה הערבית במערכת הבחירות האחרונה (ספטמבר 2019), ענה כי הוא מצר על כך שציבור כה גדול (כ-20% מאוכלוסיית ישראל) מודר מהפוליטיקה.

ההרצאה הייתה מעניינת ומרשימה מאוד וגרמה לי לחשוב על המשבר האקלימי גם מנקודת מבט חברתית, נוסף לזו הסביבתית. מרשים לראות שיש עוד אנשים אוהבי אדם ופעילים מסורים והגונים כרב חנין בישראל.

אורי ויסברוד, י"א/4

דב חנין במפגש עם תלמידים

משבר האקלים, אך האפשרות הזו עדיין עדיפה מוויתור על הכוכב לחלוטין.

עם זאת, יש לומר שמה שיידרש למיגור משבר האקלים הוא לא פחות ממהפכה ענקית בקנה מידה בינלאומי, שתערב שיתוף פעולה של כל המדינות. המהפכה תצטרך להיות קודם כל חברתית-תרבותית וכזו שתביא לשינוי סדר היום הציבורי בכל אחת ממדינות העולם, כך שמשבר האקלים יהיה בראש כל סדרי העדיפויות. מהפכה כזו תהיה בהחלט קשה, אומר חנין, אך אפשרית. בסוף ההרצאה ניתן זמן לשאלות. עקב

ב-15 בספטמבר הגיע חבר הכנסת לשעבר ד"ר רב חנין לשאת הרצאה בכפר.

חנין, לשעבר יו"ר ארגון הגג של הארגונים הסביבתיים בישראל, הוא שיאן חקיקה בכנסת. הוא זכה בתואר "אביר איכות השלטון" של התנועה לאיכות השלטון וכן בתואר "הפרלמנטר" של המכון הישראלי לדמוקרטיה.

חנין הגיע על פי הזמנתה של ורדה קרין לדבר על האקלים – נושא שהוא עוסק בו רבות במסגרת פעילותו כאקטיביסט ופוליטיקאי. הרצאתו עסקה בעיקר בהצגת משבר האקלים כפי שהוא היום והתחזיות לגבי העתיד, אם לא יטופל כראוי.

האורה הסביבה, כי משבר האקלים הוא משבר חמור ביותר וכי בניגוד למשברים מקומיים, כל-כליים או הומניטריים, השלכותיו יחולו בסדר גודל בינלאומי, כזה שישפיע על חיי כל אדם בכל העולם. אם מדינות העולם לא יפעלו לתיקון המצב, המשבר יכול לשנות את סדר החיים על כדור הארץ וליצור כאוס אנושי עצום.

איך יגרום משבר האקלים לכאוס בינלאומי רחב שכזה? לפי חנין, השלכותיו יגרמו לכדור הארץ להפוך לסביבה שאינה מאפשרת חיים. אך זה אינו סוף הסיפור. בעצם, בזכות טכנולוגיה מתקדמת, יוכלו בני המעמד הגבוה (אלה שיוכלו לרכוש טכנולוגיה שכזו) לסגור עצמם במעין חומות שיגנו עליהם ויאפשרו סביבת מחיה רגילה, בניגוד לסיוט האקלימי שיתרחש מחוץ לחומות. מכיוון שרק בני המעמד הגבוה יוכלו להרשות לעצמם סביבת חיים מתפקדת, דת, ייאצו מיליארדי בני אדם, בני המעמד הנמוך ומעמד הביניים, לחיות במה שתהיה שממה חסרת חיים מחוץ לחומות. שממה זו תהיה מאוד חמה ויבשה, מה שמאוד יקשה על גידול המזון והחיים בה. מהר מאוד יבואו כל בני המעמדות הנמוכים ויתדפקו על חומות האזורים המוגנים. תהליך זה ייצור את מה שיהיה משבר ההגירה החמור ביותר בהיסטוריה האנושית, והמונים ייהרגו במהלכו.

חנין טוען אפילו, שהתוצאות האלה ידועות היטב לתאגידים ולקהילה המדעית, אלא שחברות הנפט ושאר התאגידים המרוויחים מתרבות הזיהום של ימינו בוחרים להמשיך לזהם את כדור הארץ, תוך ההריסה שלו כסביבת מחיה, ובלבד שישארו רווחים לחברה שלהם.

אך לא הכל עגום וקודר, חנין הביא בשורה של תקווה. לדבריו, נקודת האליחוזור היא עשר השנים הקרובות. אם נצליח למגר את משבר האקלים (לא להעלימו, אלא להפחיתו), נוכל להמשיך לחיות בכדור הארץ בבטחה. אמנם החיים האלה יהיו בסביבה הרבה פחות נוחה משהייתה לולא

מרגע שתחיל הבנייה, האזור ישתנה. שטחים ירוקים, בעלי חיים ואפילו בריכות חורף ייעלמו. אזור הטבע הגדול ביותר בגוש דן ייעלם ויהפוך לבניינים, כבישים, רעש וזיהום אוויר. גם הטמפרטורה באזור תעלה משמעותית. אם לא מספיק חם בישראל, המעלות יעלו גם באזור המרכז. קובי ספסוק נווה, מנכ"ל הכפר, סיפר בפגישה בנושא, כי עם השנים הכפר מאבד שטחים, בהתאם לגידול האוכלוסייה. "לאורך כל השנים נוגסים בשטחים החקלאיים", סיסקו סיפר. לפני הגעתו לכפר כתלמיד, היו כאן כ-3,500 דונם שטחים חקלאיים. בתקופת לימודיו הצטמצם השטח ל-3,150 דונם. כיום נותרו כ-2,000 דונם, שאף הם הולכים ומצטמצמים.

אתם יכולים לרמיין את הכפר הירוק ללא שטחים ירוקים? כשאמרו לנו לראשונה ששטחי הכפר הולכים להיעלם עקב בנייה, ניסינו להבין על אילו שטחים מדובר ומהן המטרות. לפי התוכנית ייבנו שני כבישים. כביש אחד יתחבר לנתיבי איילון והכביש השני יתחבר לכביש 5. בנוסף, שכונת נווה גן תתרחב וייבנו עוד בניינים. אז מה אם ייקחו לנו אדמות – אתם שואלים את עצמכם? שטחים אלו אינם רק של הכפר הירוק, הם הריאה הירוקה של כל האזור – רמת השרון, תל-אביב ואפילו הרצליה. כל התושבים הגרים באזור ייפגעו מזה, ישירות או בעקיפין.

כפר הירוק ללא ירוק?

1,500 דונמים איבד הכפר ברבות השנים לצורכי בנייה, והיד עוד נטויה • ברקנו עם סיסקו ואריה קוגן איך עוצרים את המגמה

מתעוררים לפני שיהיה מאוחר

הכירו את "אקו-מנהיגות", קבוצת מנהיגות סביבתית חדשה ביוזמת 16 תלמידים אקטיביסטים

ובחיי כל מי שיקר לנו. לכפר הירוק יש אולי חלק קטן ביצירת הבעיה, אך הוא יכול להיות שותף גדול בפתרונה. כבית ספר מוביל בכלל וכתלמידים ותלמידות בפרט, אנחנו יכולים ויכולות להשפיע ולהוביל לשינוי. הצטרפו אלינו, הצטרפו לפתרון, הצטרפו לעתיד. זה הזמן שלנו. אנחנו צריכים אותך! להצטרפות: עינב - 054-243-4224; עינת - 058-623-2002

**רוני רוזנברג שיטריט, י"2,
עומר שליטא, ח'3**

מדובר ביוזמה מלאה שלנו. אנחנו סבורים שהדאגה האמיתית היא לא רק לעשרות אלפי המינים הנכחדים מדי חודש, ולמיליוני האנשים שסובלים כבר היום ברחבי העולם מהשלכות המשבר. הדאגה האמיתית היא לך, לנו, לילדינו ולכל המין האנושי הנמצא אף הוא בפתחה של תקופה שתפגע עמוקות באורח חיינו כבני אדם בוגרים ויכולה להוביל להכחדה המונית של המין האנושי. ברחבי העולם השינוי כבר קורה - מיליוני מפגינים ומפגינות מוחים ומתריעים שהגיע הזמן להבין את המקום שבו אנו חיים ואת התפקיד המשמעותי שיש לו בחיינו

הכפר הירוק הוא בית ספר למנהיגות סביבתית, הרוגלת בהבנת המקום שבו אנחנו חיים והשפעתו המשמעותית על חיינו. אנו נמצאים בפתחו של משבר אקלימי חסר תקדים, המהווה איום חמור על המשך הישרדותנו כמין האנושי, והגיע הזמן שנפעל בהתאם. אנו, 16 תלמידים ותלמידות מכל שכבות בית הספר, הקמנו השנה, מלבד המנהיגויות הקיימות - "מנהיגות שכבה", "מנהיגות כיתה" ו"מנהיגות כלל כפרית" - מנהיגות חדשה בכפר, שתיקרא "אקו-מנהיגות".

בעיקר על האנשים שיושבים פה, במשרד הזה, בתוך עיריית רמת-השרון, על האנשים שיושבים במשרד בתל-אביב ועל האנשים שיושבים ברשות מקרקעי ישראל". כל מה שדיברנו עליו אפשרי. כולנו יכולים לעשות הרבה כקבוצה מאוחדת. אנחנו צריכים להעלות את המודעות בקרב תושבי האזור, לדבר עם מקבלי ההחלטות ולהיאבק היום בשביל העתיד. אם הכתבה השפיעה עליכם ונתנה לכם כיוון, אתם מוזמנים לזרוק אותה למחזור ולבוא לעזור לנו להילחם על מה ששלנו!

שירה עמית ועמליה בן שחל, ח'7

אמרנו לו, אבל אנחנו רוצות גם שהשטחים שיישארנו לאחר הבנייה לא ייפגעו. לכן היעדים שהצבנו לעצמנו הם: שהכביש שמתחבר לאילון יהיה על עמודים - כדי לאפשר את הזרימה של המים ואת המשך קיומן של בריכות החורף ובעלי החיים. בנוסף, שבכביש השני שייבנה, המתחבר לכביש 5, יהיו מעב"רים לטרקטורים לצורך עיבוד חקלאי - כדי שהשטח שיישאר לא יתבזבז וייהרס ויהפוך לשרדה קוצים. אריה הפנה אותנו לאנשים שיכולים לעזור לנו ואף ביקש להצטרף למאבק. הסברנו לו שיש קבוצה גדולה של תלמידים שרוצה לעזור ושאלנו מה אפשר לעשות. תשובתו של קוגן: "בסופו של דבר אתם צריכים להשפיע

לדבריו, יש שתי בשורות - רעה וטובה. הבשורה הרעה היא שימשיכו לקחת לנו שטחים בהתאם לגידול האוכלוסייה: "בסופו של דבר, התהליך מתקיים וימשיך להתקיים. הבשורה הטובה היא, שלהערכתך, זה יקרה רק עוד 30-50 שנה". אז נכון, אמנם כבר לא נהיה תלמידים בכפר, אבל אולי הילדים שלנו ילמדו פה. וכן, אנחנו רוצים שלילדים שלנו יהיה מקום לגור, אבל אנחנו גם רוצים שיתאפשר להם לראות ירוק בעיניים, להתבונן בבעלי חיים שסביר שייכחדו עד אז ולנשום אוויר לא מזוהם. מהראיון השני שקיימנו, עם אריה קוגן, סמנכ"ל הכפר, יצאנו יותר אופטימיות. אנחנו מודעות לכך שהבנייה תקרה,

לגיטימית או לא?

האם מחאת יוצאי אתיופיה בקיץ האחרון בשל אלימות המשטרה כלפיהם חצתה את גבולות חופש הביטוי? אורי ויסברוד סבור שזו הדרך היחידה להעלות את הבעיות על סדר היום של האחראים • נועה שגב חושבת ששורש הבעיה נעוץ בחברה הישראלית

הפגנת כוח מוצדקת

ביום שלישי, 2.7, פרצה מחאה של ישראלים יוצאי אתיופיה כנגד היחס הגזעני שלו זוכה הקהילה בישראל הן מצד החברה הישראלית והן מצד הממשלה והגופים הציבוריים.

הגורם הראשי לפרוץ המחאה וההפגנות שליוו אותה היה מותו של סלומון טקה. צעיר בן 18 ממוצא אתיופי, שנורה על ידי שוטרי בשכונת קריית חיים שבחיפה ביום ראשון, 30.6, ונפטר מפצעיו מאוחר יותר באותו יום.

יש כמה גרסאות לאירועים שהובילו לירי: האירוע התרחש בסמוך למועדון "נירים", שבו מועסקים נערים ממוצא אתיופי, שניים מהם טוענים כי ניגשו אליהם זוג שוטרים ושאלו אם הם ביצעו שוה. לדברי הנערים, הם החלו לברוח מתוך כהלה. אחד הנערים סיפר ששמע קול ירי וראה כי חברו (טקה) נורה.

גרסת המשטרה היא ששוטר שלא היה בתפקיד שהה באזור וניסה להפריד בקטטה שהתרחשה, וכאשר אותו שוטר חש בסכנה, הוא ירה.

אך המוות של טקה הוא הקש ששבר את גב הגמל, מבחינת קהילת יוצאי אתיופיה. לדברי גורמים בקהילה, במשך שנים הם סובלים מגזענות וחווים מקרים שהם, לטענתם, תוצר של אותה גזענות, ביניהם המקרה של אברה מגניסטו. מנגניסטו הוא בן הקהילה שנכנס לרצועת עזה בשנת

2014, ועד כה המדינה אינה יודעת את מיקומו בוודאות. יש טענות שנחטף על ידי חמאס. חמאס מצידו ניסה להונות את ממשלת ישראל, ולאחר מכן טען כי מנגניסטו הועבר למצ"רים. בקהילה טוענים שאם מנגניסטו היה אדם לבן, המדינה הייתה מתייחסת אליו בצורה שונה לחלוטין וסביר להניח שכבר היה חוזר לגבולות המדינה.

עם מותו של סלומון טקה, אנשים בקהילה הרגישו שקולה צריך להישמע, ושההתעלמות מהגזענות כלפיהם צריכה להיפסק מיד. כך פרצה המחאה בעשרות מוקדים ברחבי הארץ. כחלק מהמחאה חסמו המפגינים מספר כבישים ובכך יצרו פקקים ובעיות תנועה, שנמשכו לאורך כל אותו יום. עוד נפצעו שוטרים ומפגינים יחד עם אזרחים ש"נקלעו לסיטואציה",

למשל מקרה שבו חבורת מפגינים נהגה באלימות כלפי נהג ומכוניתו, כאשר שוטרים חילצו את הנהג כדי למנוע ליניץ. בעקבות האירועים התחולל דיון: האם המחאה עברה את הגבול המותר במדינה דמוקרטית, שבה חופש הביטוי והזכויות להפגין ולמחות הם אבני יסוד? האם בכך הפכה לביטוי של אנרכיה, אלימות והפרעה לסדר הציבורי, שהם דברים האסורים על פי חוק? יש הטוענים, שאפילו חסימת הכבישים היא צעד קיצוני ואסור, מאחר שזהו צעד בלתי חוקי.

לדעתי, הגבול בין מותר ואסור על פי הדמוקרטיה ברור כשמש. ההפגנה אכן הייתה אלימה. אך האם זהו אינו צעד הגיוני במסגרת מחאה? מטרתה של מחאה איננה לרצות את גורמי

השלטון תוך תלונה על המצב הקיים. מטרתה של מחאה היא ליצור הפרעה ואי סדר בחיי היומיום ובכך להעלות נושא מסוים לתשומת הלב של השלטון. ולכן חסימת כבישים היא צעד אפקטיבי ונכון.

מובן שאלימות כזו ומחאה מהסוג הזה תביא לתלונות מצד הציבור כנגד המוחים, בטענה שהיא אינה לגיטימית. אך, כאמור, מטרתה של מחאה איננה להיות לגיטימית, אלא ליצור "רעש" ובכך להעלות נושא מסוים לסדר היום, דבר שלדעתי, המחאה הזו עשתה בצורה נהדרת.

לכן אני חושב שהמחאה אכן הייתה ביטוי של אי סדר ואפילו אנרכיה, אך מעט אי סדר ואנרכיה, גם אם הציבור והשלטון יתנגדו ויאסרו על כך, משרתים את מטרת המחאה בדיוק ועל כן, הגיוניים.

אורי ויסברוד, י"א/4

המשטרה היא החברה

ב־30 ביוני 2019 נורה למוות סלומון טקה, יוצא אתיופיה בן 18 מחיפה, מירי של שוטר בלבוש אזרחי. גם בחלוף חודשיים מהמקרה, מותו עדיין נמצא בבדיקה. עקב המקרה החלו הפגנות נרחבות נגד האלימות המשטרתית כלפי בני העדה האתיופית, שמושפעת מגזענות, ועל כך שגם בשנת 2019 צבע העור של אדם משפיע על חייו בצורה ישירה במדינה.

אירוע זה קרה אחרי שבשנת 2019 נורה למוות על ידי שוטר יהודה ביאדגה, ובשנת 2015 שוטר ומתנדב תועדו מכים חייל בשם דמאס פיקדה, שניהם ממוצא אתיופי. גם אחרי שני האירועים האלו התחילו הפגנות, שנועדו להגביר את המודעות בחברה הישראלית לגזענות כלפי בני הקהילה, אבל אף אחת מהן לא שיפרה את מצבם, והגזענות עדיין קיימת בחברה ובמדינה כולה.

היד של השוטרים קלה מדי על ההדק כשהם רואים מולם אדם כהה עור, אבל האלימות המשטרתית לא תיפסק עד שכלל החברה הישראלית תפסיק לייחס משמעות לצבע העור של בני האדם ותפסיק להתייחס בגזענות אל כלל העדות שבה, וביניהן גם יוצאי אתיופיה. אנחנו כחברה צריכים ללמוד לקבל ולכבד את כל החלקים השונים שבחברה, בלי הברל של צבע עור.

נועה שגב, י"5

תנו לי פוליטיקה עכשיו

הפעילות בשיעור אזרחות סביב מערכת הבחירות לכנסת ה-22 הייתה משמעותית ומרתקת

שחשוב לו לשמור על הסביבה. יצאתי מהאודיטוריום לחוץ, אך עם הרגשה שצריך לעשות שינוי! מעבר לכך, כשחזרתי הביתה וסיפרתי להוריי על ההרצאה, הם מאוד התלהבו, כך שחנין השאיר רושם טוב על כל משפחתי. אבל החלק שממנו נהניתי הכי הרבה היה הבחירות עצמן. כשערכנו את הבחירות הכיתתיות, היה כיף להביע את דעתי ולשמוע מה היה מספר המנדטים שקיבלה כל מפלגה. היה מעניין לגלות אם אנחנו כיתה ימנית או שמאלנית ובאילו מנהיגים אנחנו מאמינים. ללא ספק, זה היה היום הכי מהנה מאז תחילת השנה וזה השאיר אותי מאוד מתוח לקראת הבחירות לכנסת ה-22. אני מקווה שיהיו עוד המון ימים כאלה, ושנכניס אווירת לימודים אחרת לכיתה.

נעם סילברברג, ט'3

רק לפני שבועיים התחלנו ללמוד אזרחות, ואני כבר נשאר ער עד 11 בלילה כדי לראות את תוצאות הבחירות. השיעורים האחרונים היו מהנים ומעניינים מאוד, והרצון שלי לצרוך חדשות הלך וגדל בשבועות האחרונים וכך גם הידע שלי בנוגע לפוליטיקה. כמו כן העבודה הזו הייתה מהנה ביותר, ובמהלכה גיליתי המון על מפלגת ש"ס והמצע שלה.

יום ראשון היה עמוס במידע. השעתיים הראשונות היו מעניינות מאוד, כך גם ההרצאות של כל הקבוצות, ובתוך שעתיים הבנתי המון דברים שמעולם לא התחלתי להבין, למשל מפלגות שחשבת שהן שמאלניות, התגלו כימניות ולהפך.

בהרצאה של דב חנין בשעתיים הבאות היה מעניין ומלחיצ, אך הוא השאיר עליי רושם של אדם טוב וישר,

שר החינוך של שנחאי קפץ לביקור

שר החינוך של שנחאי ביקר בכפר הירוק ב-14 במאי 2019 יחד עם כמליה של אנשי חינוך. השר התרשם מדרכי החינוך הנהוגות בכפר, מן היזמות ומן היצירתיות.

ט'3 מאחורי הפרגוד

שיעורי האזרחות המחישו את הנעשה בבחירות הכלליות לכנסת, והתלמידים ערכו בחירות דמה • התוצאות, אם אתם שואלים, מעניינות

**מעל טוב
(אם) בערבית**

כנסת (העביר למעלה מ-100 חוקים, וביניהם חוק "אווריר נקי" שחגג עשור השנה). בתום ההרצאה חזרנו לכיתה לחלק האחרון ביום - בחירות הדמה. דימינו את הבחירות שנעשו ברחבי הארץ בתאריך 17.09.19 בצורה מדויקת, עם הפרגוד, הפתקים, החשאיות, שוויון הקולות, הקלפי ואף האנשים שמסמנים את כל מי שמימש את זכותו להצביע עבור מי שירצה שייצג אותו בכנסת. התוצאות היו מעניינות מאוד: מקום 1: עם 43 מנדטים - "כחול לבן" ו"המחנה הרדי מוקרטי" מקום 2: עם 14 מנדטים - "ליכוד" ו"העבודה-גשר" מקום 3: עם 6 מנדטים - "ישראל ביתנו" זו הייתה חוויה מדהימה, מלמדת ובלתי נשכחת, שהייתי מממליצה בחום לכל כיתה לעבור.

לורן יודיצקי, ט'3

במהלך שלושת השבועות הראשונים ללימודים עסקנו בבחירות לכנסת ובעיקר התעמקנו בשיעורי האזרחות, בהובלת המורה ורדה קרין, בבחירות לכנסת ה-22.

במהלך השיעורים ביססנו והעמקנו את ידיעותינו בנושא, למדנו מהם האפיונים השונים של מערכת הבחירות במדינת ישראל, מהן ההגבלות שיש לממשלת מעבר וכמובן, גם למדנו מושגים שונים, כגון: מנדט, סיעה, מפלגה, קולות כשרים, מודד ועוד.

לסיכום הנושא קיימנו עבודה בקבוצות, ובה כל קבוצה הציגה מצע של מפלגה אחרת בנושאי ביטחון, חינוך, שלום (אם היה) ועוד. היה מרתק לשמוע את המצע של שמונה מפלגות שונות לגבי הנושאים שהוצגו ולנתח את קווי הדמיון והשוני ביניהן.

לאחר שסיימנו עם המצגות, הלכנו לאודיטוריום הגדול, להרצאה של חבר הכנסת לשעבר רב חנין בנושא אקלים וסביבה. זו הייתה חוויה מלמדת ביותר, מפני שזהו אחד מהנושאים היותר חשובים כיום לטיפול. חנין שיתף אותנו בדעותיו בנוגע לכך וגם סיפר על פעולותיו השונות כחבר

ערבית

הבוגרים נפגשים עם עצמם ועם חלומותיהם

כעבור שבע שנים...

כיתת המנהיגות הראשונה של בית הספר התאחדה מחדש בחג השבועות לטקס פתיחת קפסולת הזמן עם "מכתבי החלומות" • היה מרגש ביותר

השנה האחרונה בבית הספר, החלטנו לכתוב מכתבי חלומות לעוד שבע שנים, להכניס את כל החלומות והתוכניות לעתיד לקפסולת זמן (שהייתה קופסת פלסטיק אטומה), ולטמון אותה ליד הקיר של בניין ריושקה. ערכנו טקס מרשים של הטמנת הקפסולה בהשתתפות מנהל הכפר ד"ר קובי סיסקו נווה, וקבענו להיפגש ליד קפסולת הזמן בחג השבועות 2019.

בוגרי הכיתה כבר החלו להתארגן כמה חודשים לפני המועד וההתרגשות הלכה וגברה. חג השבועות הגיע, וכל בוגרי הכיתה נהרו אל מקום המפגש מכל קצוות הארץ, נרגשים וסקרנים לקראת הוצאת הקפסולה. הזמנו את סיסקו להשתתף באירוע וגם את מחנכת הכיתה בחטיבה, הדר אגמון. נבהלנו מעט כשראינו עץ דקל גדול צומח שם, אך למזלנו, זה לא הפריע. חפרנו והוצאנו את הקפסולה הכחולה כשהיא שלמה ואטומה, ועליה נשמרו אפילו החתימות של כל הבוגרים והמחנכת. בהתרגשות רבה פתחנו, חילקנו את המכתבים, והשמחה הייתה רבה. הבוגרים סיפרו מה חלמו ותיכננו לפני שבע שנים, מה הם עושים בחייהם מאז ועד היום ומהן תוכניותיהם לעתיד. המפגש היה מרגש מאוד ואפילו עלה הרעיון לכתוב שוב לעצמם "מכתבי חלומות" לעוד שבע שנים. אכן, חג השבועות הוא חג מיוחד בכפר הירוק, ולנו זה היה חג כפול ומיוחד עוד יותר.

ד"ר נורית שלם, מחנכת וסגנית מנהלת

שבע שנים חלפו ביעף מאז כיתה י"ב/4 - כיתת מסלול המנהיגות הבכורה והמופלאה של הכפר הירוק - סיימה את התיכון בשנת 2012.

בכיתות ז"ב חינכה את הכיתה הדר אגמון, ומכיתה י' - ד"ר נורית שלם, למשך שלוש שנות התיכון. עם סיום הלימודים טמנו בארמת הכפר קפסולת זמן ובה מכתבים של התלמידים, ובחג השבועות, ביוני 2019, תוכנן מפגש מיוחד של בוגרי הכיתה להוצאת קפסולת הזמן וקריאת המכתבים.

כמחנכת כיתה יצרתי מסורת מיוחדת של כתיבת "מכתב החלומות שלי" - ממני לעצמי. כל התלמידים החל בכיתה י' ועד י"ב כותבים לעצמם מכתב, שבו הם פורשים את חלומותיהם ויעדיהם לחצי השנה הקרובה בכל תחומי חייהם. מה היו רוצים להשיג בטווח הזמן הזה, מה לשמור, מה לשפר, מה לזרוק, ואיזה חלומות להגשים.

מכתבי החלומות דיסקרטיים ונשמרים במעטפות חתומות עד למחצית השנה, ואז במהלך שעת חינוך, התלמידים פותחים וקוראים לעצמם את המכתב שכתבו ולעיתים משתפים את כולם בתוכנות ובתהליך שחוו. התלמידים נעזרים בזה כדי לבדוק את התהליכים שהם עוברים במהלך התיכון ולהפיק לקחים ותובנות.

כך תלמידי י"ב/4 כתבו ואספו לעצמם במעטפה את כל "מכתבי החלומות", מכיתה י' ועד סיום י"ב. לפני שסיימו את

סדר מן האבר

כמו אודיסאוס השב לביתו באיתקה אחרי מסע ארוך, כמו יהודי המגיע בפעם הראשונה לש"י ערי ירושלים, כמו שר חינוך שנשאר בתפקידו שתי קרנציות כדי לראות רפורמה שלו מתממשת, כך חוותי לאחרונה חוויה מפעימה ומלאה סיפוק.

ילדי כיתה י"ב, שסיימו את לימודיהם בכפר (ואני משתמש בכוונה במילה "ילדי" דים, ולא תלמידים או נערים), קיבלו במסיבת הסיום שלהם, ליד הבריכה מסר/ שדר מן העבר.

מכתב מזור מילד מוזה, מכתב מעידן של תמימות, מכתב של חשש ותקווה, מכתב של אופטימיות ותקווה לעתיד - מכתב מעצמם כשהיו בכיתה ז'.

היה זה סיומו של תהליך שהחל עם אותם ילדים אי שם, שש שנים אחורה. כרכו שכבה טרי, בתוכנית "מילדות לבגרות" בטקס "שרה החיטה" טמנו, יחד עם הילדים, בתיבת אוצר חומה, חבילה ענקית של מכתבים שכתבו ילדי כיתה ז' לעצמם, כדי שבכיתה י"ב יקבלו לידיהם מכתב ממי שהיו בכיתה ז'.

קוראים למכתבים "קפסולת זמן", והם שכנו רדומים, נשכחים באותו בור באדמה (או יותר נכון מתחת למיטה בחדר השינה שלי ושל אשתי - כדי שלא ייהרסו או ייפגמו).

בשנה האחרונה החלה ההתעוררות, כמו דובים הקמים משנת החורף שלהם. לא עבר שבוע שבו לא שאלו אותי ילדים מהשכבה אם המכתבים עדיין קיימים ומה עלה בגורלם, אף שנראה היה שיש בהם ספק, אם אכן אותם מכתבים שרדו.

והנה, במסיבת הסיום בבריכה, הם קיבלו את המכתבים לידיהם בסגירת מעגל של שש שנים.

בידיים רועדות פתחו, בעיניים כלות התבוננו ובתדהמה קראו... ונפגשו שוב עם עצמם... הקטן... הישן... הילדי... זה של אז, שהיה ונשכח קצת במשעולי הזמן והנערות והבגרות.

ראיתי אותם קוראים, וקוראים שוב, ומתרגשים, ומראים לחבר, וצוחקים, והיה מזור מאוד ונוגע ללב. התרגשתי כשהילדים ניגשו ואמרו תודה על העניין ועל המכתבים שחזרו. והרגשתי באמת את התחושה של לזרוע זרע ולקצור את מה שצמח.

צחי רולניק

גינה מהספרים

ספרות

מה הקשר בין טיפוח גינת צמחי בר לשיעור ספרות? תלמידי שכבה ז' במסלול מנהיגות סביבתית מספרים

חאיר שלו
בביקורו
בכפר

“לא רק פרחים ושיחים ועצים ובעלי חיים יש בגינה, אלא גם גנן שעובד בה” (מתוך הספר “גינת בר” מאת מאיר שלו).

במהלך שנת הלימודים, אנו – תלמידי שכבה ז' במסלול מנהיגות סביבתית – עשינו פרויקט בשם “גינת בר”, שמבוסס על ספרו של מאיר שלו.

פעם בחודש קראנו את אחד מפרקי הספר במסגרת שיעורי ספרות. בכנות, בהתחלה לא הבנו את הקשר בין שני המקצועות: שטח וספרות. אבל לאחר השיעור הראשון בשטח, שהיה שיעור מעשי בעקבות הפרק שקראנו בכיתה, הבנו טוב יותר את החיבור ואת התהליך שנעבור בהמשך השנה.

במהלך השנה התעמקנו בשבעה פרקים ובעקבותיהם עשינו שבע משימות. לאחר כל פרק שקראנו, עשינו משימה. בהתחלה חלק מהתלמידים חוו קשיים במילוי המשימות, אך ככל שנמשך הפרויקט, יותר ויותר תלמידינו היו פעילים.

“לפעמים כשאני בא מהכפר העירה, אני רואה מראה עצוב. תיבה של ספרים מושלכים על המדרכה ליד פח האשפה, או בתוך הפח ממש. המשמעות ברורה: עוד בן תרבות או בת תרבות הלכו לעולמם ואין מי שמעוניין בספרים שקראו ואהבו בחייהם. לא הכנים והנכדים, לא חנות הספרים הישנים ולא הספרייה הציבורית” (מתוך “גינת בר”). נכון, יש סטיגמות, והן גם לא תמיד נכונות על כולם, אבל הדור של היום נועץ את עיניו יותר במסכים מאשר בספרים. כבר לא עוסקים בחקלאות כמו פעם, לכן הרבה תלמידים לא מצאו לנכון להתעמק בנושא זה, מכיוון שבעתיד פחות אנשים יתעסקו בחקלאות. פרויקט “גינת בר” לימד אותנו שחקלאות ושטח יכולים לעניין גם אותנו. נוסף על כך הפרויקט שבר את השגרה, ובזכותו יצאנו משיעורים רגילים בכיתה.

לכל תלמיד כיום יש יצר תחרותי טבעי. בהנחה וכיך דיעה שבעולמנו שואפים למצוינות, ברגע שמכריזים על תחרות – אנו משתתפים יותר, יעילים יותר ושואפתנים יותר. בעקבות הפרק הראשון שלמדנו, “כלי עבודה”, הפעילות בשטח כללה מטלות בכלי עבודה.

חוביזה”. במהלך ההכנה היה עלינו להכין את המצרכים, להדליק מדורה (ושם היו טיפה קששים...) ולהכין את הקציצות הכי טעימות. בדומה לשיעור “כלי עבודה”, גם שם התקיימה תחרות בין שתי הקבוצות. בסופו של דבר המורים לשטח שפטו בין הקבוצות, והחליטו לאיזו מהן יצא האוכל הטעים ביותר (היה תמיד תיקו).

ב-13 ביוני 2019 הגיע הסופר מאיר שלו לכפר הירוק כאורח כבוד של השכבה. במפגש עם הסופר השתתפו תלמידים, מורים והורים. ההתרגשות הייתה רבה. הלהקה של כיתה ז' והמורה שלה לספרות עודד הסינג עלו לבמה ושרו את “עץ השדה”. כל האולם השתק בבת אחת והקשיב. היה כל כך מרגש, שאפילו ראינו את מאיר שלו מזיל דמעה.

בסיום השיר עלו שני תלמידים מכיתות מנהיגות סביבתית להנחות את האירוע. תחילה הודו למורים, לתלמידים ולהורים. התורה הגדולה ביותר הייתה לשלו עצמו, שהגיע לכפר מצפון הארץ וכיבד אותנו בנוכחותו. לאחר מכן תלמידים אחרים סיפרו לקהל על חוויות שעברו בטבע, והוקרן סרטון ובו מראיינים שני תלמידים מכל כיתה שהשתתפה בפרויקט – ז'2, ז'2, ז'10. בסרטון הם מספרים על החוויות ועל הקששים שעלו במהלך הפרויקט.

בהמשך הוזמן שלו אל הבמה, וארבעה תלמידים שאלו אותו שאלות. שלו השיב בחוכמה ובהומור. בתום האירוע הלכנו כולנו יחד לגינת הבר שטיפחנו במרוצת השנה. האירוע היה מהנה, ולמדנו השנה הרבה. תודה על שיעורי השטח ועל שיעורי הספרות שהיו כה מגוונים. תודה למורים: שח, אורי, אבי, בר ועוד על תמיכה וליווי.

שירה עמית ועמליה בן שחל, ז'7

פרק אחר שזכור במיוחד היה “איטליה בגינה”. לאחר שהתעמקנו בו בכיתה בשיעורי ספרות, חווינו את אחד השיעורים הזכורים ביותר. השיעור היה בנושא “מאסטר שף”. על כל קבוצה הוטלה המשימה להכין “קציצות

להציל את הבצל

תלמידי כיתה ז'2/ט' אוספים בצלי נרקיסים בכפר

המנטורים של וייטנאם

קבוצת הרובוטיקה של הכפר הפיקה סמינר רובוטיקה מוצלח מאוד למשלחת בני נוער מווייטנאם • בקרוב: סמינר דומה לנוער באוגנדה

בקיץ האחרון קבוצת הרובוטיקה של הכפר הירוק, GreenBlitz #4590, אירחה בפעם הרביעית את סמינר הרובוטיקה השנתי שלה לתלמידי תיכון מווייטנאם.

גרינבליץ פועלת במסגרת גרינסטארט אקדמי - האקדמיה הטכנולוגית של הכפר הירוק ללימודי ערב. את פרויקט הקמת ליגת הרובוטיקה בוייטנאם על ידי גרינבליץ יזם לפני ארבע שנים המנטור של הקבוצה, יהודה אור, ושגרירות ישראל בוייטנאם הרימה את הכפפה ונרתמה לפרויקט. מאז בוייטנאם קורה משהו מיוחד במינו, שמשפיע לטובה על בתי הספר המרכזיים של האנוי וסביבתה, ואפילו על קשרי החוץ של ישראל עם המדינה האסיאתית.

במהלך הסמינר תלמידי תיכון מארבעה בתי ספר בהאנוי עברו הכשרות מעשיות בתוכנה, מכניקה, ייצור ומערכות אלקטרוניקה ופניאומטיקה, התחרו בתחרות שתלמידי הכפר עיצבו, וטיילו בתל-אביב ובארץ. במהלך השבוע שגריר וייטנאם בישראל, דו מין האנג, ביקר ב"בונקר" - סדנת הרובוטיקה שמתחת לאולם הספורט - וכל כך התרשם שהוא הזמין את הקבוצה ואת תלמידי המשלחת לבקר במטה שגרירות וייטנאם בתל-אביב. הסמינר נגמר בטורניר חגיגי ובפרידה מלאת דמעות מהתלמידים הווייטנאמים, לפני שהם עלו לאוטובוס בדרכם לנתב"ג.

משמעותיות של למידה כיפית. פרויקט נוסף הוא פתיחת קבוצת רובוטיקה באוגנדה. זוהי הקבוצה הראשונה במדינה ומשתתפיה הם ניצולי צבא הילדים של קוני, שזוכים לפתוח דף חדש בעזרת רובוטיקה.

בלון למצטיינים

זוכים ופרסים לתלמידי ח'9 בתחרות הניסויים skylab של קרן רמון

איתן לה, בן לנדאו, רועי שפיצה, אורי כהן-בזק, יותם סודרי ואריאל רובננקו. לאחר מספר שבועות התכנסנו באוניברסיטת אריאל לה פרחת הבלון. ראינו מקרוב מאיפה "מנהלים את העניינים", דיברנו עם המפעילים של הבלון והבנו איך בריוק הוא עובד. לאחר מכן הצגנו את הבלון בתחושת גאווה והצלחה על ההפרחה שלשמה עבדנו כל כך קשה במהלך השנה. החוויה של פרויקט skylab הייתה מיוחדת במינה ומשי מעותית לכל התלמידים בכיתתנו. אני בטוחה שלא אשכח את התחרות הזאת עוד המון זמן!

אמה דומברובה, ח'9

לפני מספר שבועות יצאתי יחד עם כל הכיתה שלי, ח'9, לתחרות skylab מטעם קרן רמון. במהלך השנה עבדנו בקבוצות של חמישה ילדים על ניסוי מדעי, בתקווה לזכות בתחרות הסופית. הניסויים הללו יעלו על בלון מיוחד, הנקרא בלון סטרטור ספרי, עד 18 ק"מ מעל פני האדמה. בתום עבודה קשה, תכנונים, שרטוטים ועוד, הגענו נר גשים לתחרות שהתקיימה באוניברסיטת תל-אביב. לאחר יום שלם של הצגת הפוסטרים לשופטים, התכנסנו יחד עם עוד שלוש כיתות ט' מרחבי הארץ להכרזה על הקבוצות הזוכות. התבררנו, שמתוך 24 קבוצות ברחבי הארץ, הק' בוצה שלי, שמונה גם את תמר אוסטפלד, תומר גת, אור כהן וליאם ברוטמן, זכתה בניסוי בתואר "חביב הקהל". עלינו לבמה, לחצנו ידיים למנכ"ל קרן רמון והצטלמנו עם הפרס. החוויה הייתה מיוחדת מאוד ושמחנו לייצג את הכפר הירוק בכבוד.

לאחר מכן נודע לנו על הניסוי הזוכה מתוך שבע הק' בוצות בכיתה, שהוא גם הניסוי שישוגר על הבלון. מטרת הניסוי של הקבוצה הזוכה הייתה מדידת קרינת UV בגובה, דרך מסנן פוליקרבונט. חברי הקבוצה הזוכה הם:

ד"ר יעל שוורץ ותלמידיה

גילינו את אמריקה

ביום חמישי 10.10.19 נסענו, משלחת של 14 תלמידים, לארצות הברית. אחרי טיסה ארוכה שבה התגבשנו ואפילו נהנינו, הגענו אל היעד - בטאני, אוקלהומה, שם חיכו לנו המארחים, שאיתם היינו בקשר בשלושת החודשים שקדמו לנסיעה, וההתרגשות הפכה למציאות. החיבור היה מידי, בשנייה הפכנו כולנו לחברים טובים! זו הייתה חוויה מדהימה, גילינו מקומות חדשים שמעולם לא חשבנו שנגיע אליהם, בילינו, צחקנו, בקיצור - גילינו את אמריקה... התוודענו אל התרבות, למדנו עם המארחים בבית הספר, הלכנו למשחקי פוטבול וכדורסל, טיילנו, אכלנו וביקרנו באתרי תירות מדהימים. החוויה הייתה באמת התגשמות חלום, וכל אחת ואחד מאיתנו כל כך רוצה לחזור לשם. הכרנו חברים לחיים והגענו למקום שמעולם לא חשבנו שנגיע אליו. באמת הרגשנו בסרט. אנחנו מאחלים לכל אחד לעבור את החוויה הזאת, כי הייתה בלתי נשכחת.

משלחות

קיאקים וחוויות

BHS students host students from Israel, kayak at Lake Overholser
Bethany High School students hosted 14 students from Israel the past couple of weeks, experiences things together they soon won't forget.

The Tribune spoke to the students today before they went on the final excursion of their trip to Bethany, kayaking at Lake Overholser. The students from Israel spoke of relationships they've established with their BHS hosts and gave examples of experiences they will take with them when they return home. BHS students involved are Aidan Kerr, Aidan Brock, Azuriah Guinn, Brandon Heath, Brandon Koonce, Brooke Sailer, Caitlin Trower, Emma Stayton, Hailey Banz, Bella Warner, Kailey Belknap, Marley Lehman, Nolia Sweatt, Owen Marsh and Tate Langum.

Their Israeli counterparts are Shelly Rashuk Rosenthal, Nina Bannay, Adam Belkin, Alon Magal, Nathan Parnes, Rotem Tadmor, Goni Ben Shalom, Shahrar Yariv, Ella Karasik, Keren Guler, Maya Bitran, Lia Roet, Ariel Rotem and Gaya Tzucker. Matt Montgomery

מהנופים היפים ומהשליכת המרהיבה, צחקנו, ניסנו, טעמנו, הרחנו ונהנינו מכל רגע.

בין הפעילויות המרכזיות: יום טיול ביער השחור, נסיעה לפארק מים, ביקור בערי גרמניה השונות וביקור בשטרס-בורג שבצרפת ובפרלמנט האירופי.

אנו מסכימים פה אחד, כי שבוע המשלחת היה חוויה בלתי נשכחת ובלתי ניתנת לתיאור במילים! ואנו מצפים בקוצר רוח לארח את התלמידים הגרמנים בישראל ולהראות להם את יופייה.

איל איבשיץ, י"א

יער שחור וקסום

במסגרת משלחת חילופי הנוער לברוכסאל שב-גרמניה נחשפנו לאורח חיים חדש, חוינו חוויות בלתי נשכחות והכרנו חברים חדשים לכל החיים. 14 חברי המשלחת משכבה י"א ושתי המורות המלוות, אנת גרוס ואתי וקנין, התארחו בבתיהן של משפחות מקומיות מאזור היער השחור. הכרנו את המנהגים והמסורות של המשפחות המארחות וטיילנו ברחבי גרמניה וצרפת במשך שבוע. יחד עם התלמידים מהמשלחת הגרמנית התפעלנו

המשלחת לפולין

שרים

"שירת הנוער", חולצה כחולה", "ארץ חמדת אבות", "אוהבים אותך מולדת" ועוד • תלמידי ט'5 ו-ט'6 העלו מופע משירי ארץ ישראל של שנות ה-20 וה-30 • בהחלט דרך יצירתית ללמוד על התקופה

המנדט הבריטי בארץ ישראל הוא חלק מחומר הלימוד של שכבה ט' בשיעורי היסטוריה, אך במקום ללמוד את הנושא הזה דרך ספר ומחברת – שרנו אותו. מדי שנה שתי כיתות מתוך השכבה נבחרות על ידי המורים להיסטוריה, ורדה ורועי, להכין מופע של שירה בציבור של שירי שנות ה-20 וה-30. השנה הופיעה הכיתה שלי, ט'5, וכיתה ט'6.

תחילה עברנו בשיעורי היסטוריה. המורה רועי מירון ערך את רשימת השירים שנשיר, והתחלנו ללמוד את הסיפורים שמאחוריהם. האזנו לכל שיר ואז העמקנו במילים שלו ובמשמעותו וגילינו את האידאולוגיה היהודי-ציוני החלוצי, שהיה קיים בארץ ישראל בתקופה זו – היהודי החדש, הארץ-ציוני, שאוהב את הארץ, מוכן להקריב עבורה, לפתח אותה ולשמור עליה. היהודי החלוצי מרגיש שייך ומחובר אל ארמת הארץ, וחש שליחות לחיות בה ולעבוד עבודה פיזית קשה.

למדנו על העיר תל אביב, שהתפתחה מאוד בשנים האלה, בשל התרבויות החדשות שהתמזגו בה בעקבות העליות השונות. למדנו גם על הקיבוצים והמושבים החדשים שהקימו החלוצים, שחיברו בין האידאולוגיה שלהם המושפעת מהרעיונות שהובעו באותה תקופה בארצות מוצאם ובין הקשר הרגשי שלהם אל ארמת הארץ.

הבנו את התבנית של האירועים שאירעו כאן בימי המנדט הבריטי – עלייה יהודית, שבעקבותיה חלו מאורעות ערביים אלימים כנגד העלייה וההתיישבות היהודית בארץ, ושלאחריהם הבריטים מוציאים לאור ספר לבן חדש עם מסקנות לפעולה באזור. כל זאת, תוך כדי הקשבה לשירים ולמידת המילים שלהם.

במקביל, רועי הציע לנו לבחור שיר שבמהלכו הכיתה תציג הצגה מסוימת או תשיר אותו בדרך מיוחדת. כשמי ציעים הצעה כזאת לכיתה שלנו, אין לנו דרך אחרת לענות לה מלבד לשיר את אחד השירים באקפלה. מדובר בשירה ווקאלית ואקוסטית ללא כלי נגינה, שבה משתמשים בקולות כדי לייצר אפקטים מוזיקליים.

אקפלה זו מסורת

מכיתה ז', כאשר נדרש ביצוע כיתתי לשיר מסוים, אקפלה זו כבר מסורת אצלנו. הפעם בחרנו לשיר כך את "שיר הרשת", שנקרא גם "שיר החשמל".

כל מי שיוודע לשיר, וגם כל מי שלא, התחלקו לחמש קבוצות: שתי קבוצות מלוות את השיר בצלילי בס ווקאלי

בגבהים שונים, ושאר הקבוצות שרות את השיר בקולות שונים – סופרן, אלט ומצו, שזו גם הקבוצה שבה שרתי. התחלנו להתאמן על האקפלה וניסינו להתאים את מילות השיר לגובה שבו עלינו לשיר כחלק מהקבוצה. אחרי שכל קבוצה הבינה והצליחה בנפרד לשיר את החלק שלה, התאמנו פעמים רבות על סנכרון הקולות ועל הצגת האקפלה. בהמשך התאמנו ביחד עם ט'6 על המופע בכללותו. ב־5 בינוני הופענו לראשונה בפני השכבה בבוקר, ולאחר שעות הלימודים – בפני המשפחות שלנו. מילות השירים הוקרנו לקהל, ובין השירים ששרנו היו "שירת הנוער", "מי יבנה בית", "גן השקמים" ו"חולצה כחולה". את מרבית השירים שרו באופן חופשי תלמידים משתי הכיתות. חלק אחר מהשירים שרו רק כמה תלמידים שידעו לשיר בצורה טובה ויפה, ושירים מסוימים עלו לבמה כמה תלמידים להמחיש את השיר באמצעות הצגה.

היו גם קטעי מעבר בין השירים, שכללו הצגה על קפה כסית שבו התארחו כמה מהאמנים הבולטים של התקופה בקביעות, סרטונים על התקופה, קטעי הסבר והצגה על הוויכוח בין דגניה א' לדגניה ב', ששימש דוגמה לוויכוח בין מאמיני צורת החיים של הקיבוץ למאמיני צורת החיים של המושב.

ההצגה הזאת, שהפכה כבר לכריחה כיתתית עוד לפני ההצגה בפני השכבה, מתארת את מהלך האירועים שקרו בין מקימי דגניה א' ודגניה ב' – התנהל ביניהם ויכוח על הצורה הנכונה ביותר להתנהלות היישובית של החלוצים עובדי האדמה בארץ ישראל, ולכן דגניה התפצלה לדגניה א', הקבוצה הראשונה בעולם, ולדגניה ב', מושב עובדים זמני, שהתפרק לאחר שבדואים תקפו אותו. וכל זה ב"דאפ באטל" בין שני היישובים, שאותו כתבנו בעצמנו. מוזיקה זו דרך טובה מאוד ללמוד וללמוד היסטוריה,

רועי מרון, ורדה ועירית קלע

והשירים עזרו לנו להבין את רוח התקופה ואת הרעיונות שלה. ההופעות מול השכבה ומול המשפחות היו מוצלחות ומצחיקות מאוד לדעתי, ונהניתי מהן, גם אם לא מקולות השירה. תודה למורים שאיפשרו לנו ללמוד היסטוריה בצורה מהנה.

נועה שגב, ט'5

מדקלמים מתוך שינה

ורדה, המורה שלנו להיסטוריה, יחד עם רועי מירון, מורה המקצוע בט'5, מצאו דרך יצירתית ללמד את החומר, שעסק בשנות ה-20 וה-30 של ארץ ישראל – באמצעות שילוב שירי התקופה ודמויות משפיעות באותם הזמנים.

בתחילת התהליך למדנו על התקופה מהספר – העליות, הוועדות, הספרים הלבנים והמאורעות, ובסוף כל שיעור שרנו כמה שירים. בשלב ההוא ההצגה נראתה כמו רעיון תיאורטי, יותר בגדר חלום. לא באמת האמנו שנצליח לזכור את השירים בעל פה. אך עם הזמן ההצגה התחילה להתגבש. ליהקנו שחקנים, כתבנו תסריטים, חיפשנו תלבושות ומצאנו את עצמנו יודעים לדקלם את השירים מתוך שינה. אמנם בחזרות עברנו בשיתוף פעולה, צחקנו ונהנינו, אבל עברנו ברצינות שעות רבות והתגברנו על הבעיות שצפו. ההצגה עצמה התקיימה ב־5 בינוני בערב, כשבאותו בוקר הצגנו אותה בפני השכבה כמעין חזרה גנרלית. שתי ההצגות נחלו הצלחה גדולה, והתגובות מהתלמידים וההורים היו מדהימות.

ההצגה התחילה כאשר כולנו היינו על הבמה ושרנו יחד את "שירת הנוער" ו"חולצה כחולה".

בהמשך כמה קריינים דיברו וסיפקו רקע לתקופה, שרנו עוד כמה שירים ("ארץ חמדת אבות", "אוהבים אותך מולדת", "על שפת ים כנרת", "שיר העמק", "שיר החשמל" ו"מי יבנה לי בית"). חלק מהשירים לוו בהצגות קטנות ("גן השקמים" ו"ברוך לתבור") וגם העלינו קטע קצר על

תל אביב בעיניים שלנו

ב־7.11.19 יצאה כיתתנו (ט'3) לסיור ברחבי העיר תל אביב, בהדרכת המורים לאורחות והיסטוריה ורדה קריין ונעם נדיר. בתחילה קיימנו ביחד טקס לזכרו של יצחק רבין. כולם היו לבושים בחולצות לבנות, נהגו בכבוד ושרו יחדיו את "שיר הרעות". במהלך הטקס גם הוקרא נאומו האחרון של רבין לפני הירצחו.

לאחר מכן התפצלנו לשני גושים. אנחנו היינו בקבוצתה של המורה ורדה. במהלך הסיור, היא הובילה אותנו לכל מיני מקומות מרהיבים, מלמדים ביותר ויוצאי דופן, כגון: ביתו של המשורר הלאומי חיים נחמן ביאליק, בית הקברות על שם טרומפלדור - שם קבורים האמנים, המשוררים, הסופרים והזמרים החשובים בהיסטוריה המדינה, ובית הכנסת הראשון של תל אביב. משם המשכנו לאורך שדרות רוטשילד וראינו את הפסל לזכר מאיר דיזנגוף, רכוב על סוס (אחד מסימני ההיכר

המזוהים עימו), את הקיוסק הראשון בעיר, את בית ההגנה ואת מגדל שלום.

החווייה המרתקת ביותר עבורנו הייתה הסיור בבית, שבו ח"ן ביאליק העביר את שנותיו וכתב את יצירותיו. המעמד ריגש אותנו מאוד, כי הוא אחד המשוררים המורכבים ביותר במדינה.

הקבוצה שהייתה עם המורה נעם נדיר, סיירה אף היא בשדרות רוטשילד, במוזיאון ההגנה, בקיוסק הראשון של העיר ובמגדל שלום שהיה בעבר גימנסיה הרצליה, שם ראתה את הפסיפס של נחום גוטמן.

את הסיור סיימנו כולנו בשכונת נווה צדק. את נווה צדק הקימו 66 משפחות. נפגשנו שם עם חנה קומן, בת דודתה של ורדה ותושבת השכונה, שסיפרה על תולדותיה וההיסטוריה שלה, על מתחם סוזן דלל ואתרים נוספים בה.

חתמנו את הסיור ליד חוף הים עם משחקים שאירגנה נועם שגב (תודה!).

אנחנו כבר מצפים בקוצר רוח לסיורים הבאים שלנו במהלך שנה זו.

לורן יודיצקי ואלמה ספיר

האישים החשובים באותה התקופה, שהתרחש בקפה כסית. כמה תלמידים העלו גם קרב ראפ בנושא הקיבוצים, וקרוב משפחה של אחד מהילדים עלה וסיפר על אמא וכן שהתא-חרו שנית לאחר שהופרדו במלחמת העולם השנייה. קצת לפני שעלו לכמה, שוחחנו עם חלק מהשחקנים (יואב - הנער על הסוס, פלג - חנה רובינא, רון - אלכסנדר פן, עורד - פרה).

מתרגשים?

יואב: "מאוד".

פלג: "לא כל כך, כי אני מציגה בסביבה מוכרת ואני יודעת מול מי אני מציגה".

רון: "כן, כי זו הולכת להיות חוויה מהנה".

עורד: "כן, לא חשבתי שנגיע לרגע שבו נעמוד על הבמה. האם יש חששות?"

יואב: "קצת, יש הרבה קהל".

פלג: "כן, אני חוששת כי אני לא רגילה לדרמטיות".

רון: "כן, אני חושש שאולי זה לא ילך טוב ושיהיו פדיחות". עורד: "כן, שיהיו לי פדיחות, אני מפחד שבגלל שהתפקיד שלי יותר הומוריסטי, הוא יהרוס את השיר".

אם היית פוגש את הדמות במציאות, היית הבר שלה? יואב: "כן, אני מאוד אוהב קאובויז".

פלג: "לא, חנה מאוד דרמטית וקיצונית, ומערכת יחסים עם אנשים כאלה לא בריאה".

רון: "יש לו ביטחון עצמי וזו תכונה לחברות בעיניים".

עורד: "לא, זה יהיה מוזר".

אם היית יכולה היית רוצה לחיות בתקופה ההיא?

יואב: "לא, אני חייב את הטלפון שלי".

פלג: "כן, הכל היה יותר פשוט והיו מתרכזים במה שבאמת חשוב".

רון: "לא, כי אני סוכרתי ואז לא הייתה את הטכנולוגיה שהייתה מאפשרת לי לחיות".

עורד: "לא".

כמה מילים על החוויה?

יואב: "התהליך היה מהנה, הייתה השקעה רבה. כל הכבוד לוורדה שאירגנה הכל. בלעדיה כלום לא היה יוצא לפועל".

פלג: "תודה לוורדה על החוויה וההזדמנות ללמוד באופן מעניין".

רון: "אני מודה לוורדה על ההזדמנות והלמידה".

עורד: "היה מדהים".

לסיכום, החוויה הייתה מדהימה, למדנו המון בצורה יצירתית, יותר ממה שהיינו לומדים בכיתה.

כל זה לא היה קורה ללא ורדה, שהשקיעה המון מזמנה למעננו וזה באמת לא מובן מאליו.

מאחלים לכל התלמידים לעבור חוויה מלמדת כזו.

אריאל מאיק, תמי מזרחי ורותם אורן, ט'6

עדות אחרונה

תלמידי י"ב/4 משתפים בביקור המשמעותי במוזיאון "יד ושם" לזיכרון השואה והגבורה

רוני חסיד: "היום היה מאוד משמעותי עבורי, ואני מרגישה שלמדתי המון. היה קשה ומרגש לאורך היום כולו ובפרט בזמן העדות. פעמים רבות חולפת בראשי המחשבה שבקרוב לא יישארו ניצולי שואה שיוכלו לשתף בסיפוריהם. העדות בסוף הביקור היא מה שהפך את היום להרבה יותר משמעותי בעיניי, אם כי הביקור במוזיאון היה חשוב ומלמד גם כן".

מעין מגל: "הסיפור האישי היה החלק המשמעותי ביותר עבורי. הוא עזר לי להבין הרבה יותר טוב את הזוועות שהתרחשו במהלך השואה. המוזיאון עצמו היה מעניין מאוד ואפילו לימד אותי דברים חדשים. השימוש בסיפורים אישיים תרם מאוד להבנת התקופה וקשייה".

דרך סיפור אישי.
אדם אנטושיץ: "אף פעם לא הצלחתי להבין ולדמיין באמת את ההיקף האמיתי של האסון והאובדן. הביקור עזר לי להבין שכנראה אף פעם לא אוכל, וזו הסיבה שצריך להמשיך ולנסות".

דניאל: "המוזיאון היה משמעותי מאוד עבורי, אבל גם קשה – התמונות ששולבו בו, יחד עם הסיפורים האישיים ובמיוחד ההסברים של המדריכה על השלטים ועל האירועים עצמם עזרו לי מאוד להתחבר לגודל האסון".
אייל ליטוין: "הסיפור האישי היה מרגש מאוד. לשמוע את הניצולה מספרת את הסיפור הכואב שלה היה משמעותי הרבה יותר מכל מספר".

שורדי השואה הולכים ונעלמים ועוד מעט לא יהיה מי שיספר בגוף ראשון. תלמידי י"ב/4 מספרים על הסיור במוזיאון "יד ושם", שהסתיים במפגש משמעותי וקשה עם ניצולה.

יונתן אברהם: "בתחילת הסיור התעניינתי לראות ולשמוע את הסיפורים, אבל לא הייתה לי תחושה שונה מאוד מזו שהייתה לי עד היום. אבל אז הגיעו שני דברים שגרמו לי להרגיש כבד ורע; הראשון הוא חדר הקלסרים, שם רואים את הקירות הענקיים מרוצפים בקלסרים, כל אחד מהם דחוס בשמות של מתים שהיו פעם חיים. לא משנה לאן פנית, הם תמיד היו מול העיניים; השני היה העדות. כבר שמעתי הרבה מאוד עדויות – זיכרון בסלון, אורחים ניצולי שואה בבתי ספר, ההקלטה של סבא שלי ל'יד ושם' שגרמה לי לקלוט כל מה שהוא עבר. אבל אף עדות לא הורידה לי אסימון כל כך חזק וכואב כמו האחת ששמעתי במוזיאון – התיאור המפורט של החיים שמתארת השורדת, ואיך הם מידרדרים לביזיון, והקול שלה נשבר. את האכזריות והעצב שהיא ביטאה לא אשכח זמן רב".

אוריה: "המוזיאון שנבנה ב-2005 מצא חן בעיניי והעביר את המסר והחוויה בצורה טובה".

עידו אבידן: "היה הרבה יותר קשה משחשבת. הסיפור האישי באמת היה מרתק, אבל היה קשה מאוד לשמוע אותו".

שי: "בשנים האחרונות הולכת ואוברת האפשרות לדבר עם אנשים שחוו את אירועי השואה. אני מאמינה שעוד כמה שנים לא תהיה אפשרות כזו בכלל, ולכן אני שמחה שזכינו לשמוע את העדות ולהתחבר לאירועים".

המאמץ הקטן שלנו מול האימה שלהם

שני אירועי זיכרון בסלון, סרט תיעודי מטלטל, התמודדות עם דילמות מוסריות וטקס מרגש • יום השואה בעיני תלמידת כיתה ט'

לפני 74 שנים תמה מלחמת העולם השנייה. זה אולי נראה לנו ואף להורינו רחוק, אך לא עבור אלה שחיים את הסיטואציה מתקופה זו ביומיום שלהם. קשה להתחיל ולספר או אפילו להבין דבר כזה. הרי אף פעם לא נבין. בטח לא הכל, ומקסימום רק עשירית. אבל לפחות נעשה את מיטב המאמצים לזכור את הניצולים, לכבד ולדאוג לשורדי האימה והגיינום שעדיין בחיים.

עלינו ללמוד מהסיפורים המוזעזעים, בלשון המעטה, איך לא צריך להיות. מה לא צריך לחזור אף פעם. בין שזה לעם היהודי או לכל עם אחר. איך אפשר להיות גיבור ולצמוח מנסיבות קשות מאין כמותן.

אנחנו כל כך עסוקים בעצמנו ובבעיות השוטפות שלנו, שאנחנו לא יכולים להאמין שיש כאלו שהצליחו למצוא את הטוב בתוך כל הרוע; שהצליחו להאמין ולקוות גם כשלא היה שבי של תקווה או קרן אור

זאת הפעם הראשונה שבה חוויתי זיכרון בסלון, והחוויה הייתה משמעותית, מרתקת ומלמדת. תוך כדי הסיפור מיקה הזכירה ערכים שהיו לאמה, כגון סליחה, קבלה, נתינה, אהבת טבע. אני חושבת שמסיפורי השואה אפשר ללמוד לא רק על השואה, אלא גם על ערכים, יכולות ואמונות הרלוונטיים גם בימינו.

ביום השואה עצמו התכנסנו בכיתה לצפייה בסרט הדוקומנטרי "פיצה באושוויץ", שבו שורד שואה ושני ילדיו יצאו למסע שורשים בפולין. לבתו של שורד השואה המסע היה קשה ומעיק, והיא לעיתים התפרצה עליו. בסיום הסרט קיימנו דיון בכיתה על יחסי האב ובתו, על איך והאם צריך לזכור יום זה ושאלות משמעותיות אחרות.

בהמשך היום כל בית הספר התכנס באמפי, ותלמידי י"ב קיימו טקס מרגש וקצר, שבו הקריאו קטעים מקוריים שלהם וקטעים של אחרים, שרו שירים והדליקו נרות זיכרון. מאוחר יותר שמענו, כל תלמידי שכבה ט', הרצאה, שחשפה אותנו למוזיקה בשואה – קונצרט ייחודי שנערך בגטו קובנה ושיחזורו כמעט 70 שנה לאחר מכן.

באותו ערב הלכתי לזיכרון בסלון נוסף מטעם בית הספר של אחיי. ניצולת השואה ששיתפה בעדותה עשתה זאת באופן שזעזע את הקהל ויחד עם זאת באופן שהיה אפשר להתמודד איתו. היא סיפרה לנו על החיים כיהודייה בהונגריה לפני השואה והוסיפה כי לא תחזור לשם יותר.

מכל היום הזה, מעבר לזיכרון השואה, עלינו לזכור תמיד, שבמקום שאין אנשים, עלינו להיות כאלו.

נועה היילפרן, ט'6

בסוף המנהרה; שגילו תושייה, אומץ לב, אמונה בעצמם. יום השואה והגבורה החל, עבורי, בפעולה בצופים שבה העמקנו את הירדע ורנו על נושא השואה מזוויות שונות, ביניהן הלגיטימציה לסיפור של אוה באינסטגרם, מנגלה ורפואה בשואה ודילמות מוסריות שהיו אז לאנשים שונים. דיונים אלו ואחרים נמשכו בכיתתנו בשיעור אזרחות שנערך למחרת.

בתושייה ובנחישות

בערב יום השואה והגבורה הגעתי לסלון של משפחת אלימלך בעירי. בתה של הלנה ואברהם המרמש, מיקה, גוללה בפנינו את סיפור הוריה שורדי השואה, תוך התמקדות בסיפור אמה (שכן את סיפורו של אביה לא ידעה במדויק).

הסיפור החל בפגישתם של הוריה ובילדותה של הלנה, שהייתה ילדה סקרנית ואוהבת טבע, והמשיך במלחמה שבה נאלצו בני המשפחה להיפרד. בתושייה ובנחישות יוצאת דופן, הלנה ברחה מהנאצים, הנהיגה קבוצות בנות במחנה הריכוז במטרה לשרוד, העזה לדבר אל הקאפו ולבקש ממנה טובות בתמורה ליחס טוב לאחר המלחמה, דאגה לחולים כשבקושי הייתה מסוגלת, ולא פסקה מלתת.

בתום המלחמה נפגשו הוריה ועלו על האונייה מולדת (שמכונה גם אוניית המשוגעים, כי שורדי השואה שהיו מיועדים לעלות עליה העמידו פני משוגעים כדי לחמוק מעינו הפקוחה של המשטר האיטלקי) במטרה לעלות לארץ באופן בלתי חוקי, אך ניסיון זה כשל, ולמרות כל מה שהם עברו, הם נשלחו לקפריסין. שם הלנה נכנסה להיריון, להפתעתה הרבה (נשים רבות לא היו מסוגלות ללדת לאחר מה שעברו בשואה), ושם נולדה מיקה.

בזכותם

23,741 חללים נפלו במערכות ישראל
עד היום. חובתנו לזכור אותם

← "היא לא מבינה למה אני תמיד חייב להיות ראשון. היא אומרת שבתפקיד כמו שלי אני מוכרח לשמור על עצמי. היא לא מבינה למה לקחתי על עצמי את התפקיד. היא טוענת, שאם היינו מכירים או, הייתה מתנגדת לכך בתוקף. היא לא מבינה וגם בחיים לא תבין."

"היא לא הייתה שם אף פעם, לא חשה את אוירת הקרב ולא ראתה את ניצוצות הנחישות בעיני החיילים. תחושת השליחות והמטרה הזו שממלאה את כולם, זו שלא ניתן להסבירה במילים, לא פקדה אותה. אילו הרגישה זאת אפילו פעם אחת – בטח הייתה מבינה, לא שואלת מה יקרה אם, לא שואלת שאלות קשות. שאלות שלא ידעתי איך לענות עליהן, אבל תמיד השבתי שיהיה בסדר. הכל יהיה בסדר."

"העברתי את ידי פעם נוספת בשערי וברקתי שהוא לא עובר את אצבעותיי. נשקתי לה ויצאתי מהחדר. לא ידעתי שזו תהיה הפעם האחרונה."

לא סתם מוגדר יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ונפגעי פעולות האיבה כיום אבל לאומי. 23,741 חללים נפלו במערכות ישראל עד היום. זה לא הגיוני שזה הגיוני. זה לא הגיוני שזוהי המציאות שלנו, ואפילו אפשר להגיד שהתרגלנו אליה.

זה נמצא בכל מקום. בכל שכונה. בכל יישוב. בכל עיר. כל אחד מכיר מישהו שמכיר מישהו שמכיר מישהו. יום זה, שמצוין על ידי אזרחי המדינה, ומיד לאחריו מתקיים יום העצמאות, מסמל את הקשר ההדוק בין הנפלים ומעשיהם לתמורה שקיבלו – המדינה והגנתה. עלינו לזכור את החללים, לכבד את היום ולא לשכוח שרק בזכותם, יש לנו מדינה.

נועה היילפרן, 6/ט'

טקס יום הזיכרון בכפר הירוק

"הלב שלי בוכה

מרב התרגשות"

מאיר שטרן בן ה-90 שרד את השואה, אבל איבד את אביו באושוויץ • הוא סיפר את סיפורו הלא יאומן בביקור בכיתה ח'5/

← ביום השואה אירחנו בכיתתנו, ח'5/5, את מאיר שטרן, שחגג יום הולדת 90 רק יומיים קודם לכן.

מאיר, שעל ידו מקועקע המספר 9533A, נולד ב-30 באפריל 1929 בצ'כוסלובקיה. הוא שרד את אושוויץ לבדו, ללא משפחתו, כשהיה בגילם של רבים מתלמידי. בגיל שבו הנערים והנערות שאני מלווה מדי בוקר עסו קים בלמידה, ספורט ותחביבים אחרים, בגיל שבו גופם ונפשם מתפתחים, עצמאותם נרכשת ואופיים מתעצב. בגיל המורכב והמשמעותי הזה, שכולו צמיחה והתעוררות, מאיר היה תלוי על חוט השערה בין חיים למוות, בין רעב לפת לחם, חבוט ומוכה בקור מקפיא, ללא אם ואב, מוקף באנשים חורשי רעתו ובמוות. יום אחר יום, שעה אחר שעה, דקה אחר דקה.

הוא הגיע אלינו לכפר מלווה בבתו, דבי, וביחד היו אזרחי הכבוד בטקס יום השואה של בית הספר. במהלך הטקס הקריא מאיר קדיש, אל מול כל תלמידי ומורי הכפר והתרגש מאוד מן המעמד, וכשנשמעה הצפייה הצורמת, עמדו הוא ובתו בדומייה, שלובי ידיים, ואני עמדתי לצידם והתקשיתי להכיל את גודל ההתרגשות. בסיום הטקס ניגשו אל מאיר מספר תלמידות וברמעות ביקשו ללחוץ את ידו, לברכו ולחזקו, ואני הייתי גאה בהן כל כך באותם רגעים, בלי להכירן.

לאחר הטקס אירחנו את מאיר ודבי בכיתה, שם הוא סיפר לנו את קורותיו לכל אורך המלחמה. הילדים שאלו והתעניינו, והוא השיב לכולם בסבלנות. הרגע שנחרט

בליבי יותר מכל אינסוף הרגעים האיומים שמאיר חווה בשואה, היה רגע פרידתו מאביו.

כך פתאום בבוקר מקרי, בזמן שעמדו בשורה לספירת בוקר ליד הצריף שלהם באושוויץ. השומרים הגרמנים ספרו 200 איש. מאיר היה האדם ה-200, אביו של מאיר היה האדם ה-201.

מאתיים אנשים, ומאיר בתוכם, נשלחו למחנה עבודה אלים, שבו ספג מכות על בסיס יומיומי, אך לפחות נשאר בחיים. אביו נשלח אל מותו, ואותו רגע, שבו היה מאיר האדם ה-200 ואביו האדם ה-201, היה הרגע האחרון שלהם יחד.

סיפור נעוריו של מאיר הוא סיפור טרגי שקשה לתפוש, אך מאיר הצליח לשנות את מסלולו לסיפור של תקווה ותקומה. לאחר המלחמה התאחד עם אמו, אחיו ואחיותיו, ששרדו גם הם את השואה.

הוא הגיע לאנגליה כפליט חסר כל, שם השתקם, למד והפך לאיש עסקים מצליח.

באנגליה פגש את רעייתו לעתיד, ולזוג נולדו שני ילדים. ב-1967 עלה עם משפחתו ארצה וכאן ייסד גל' ריה מצליחה לאמנות. היום הוא נהנה בעיקר לבלות עם משפחתו המורחבת, הכוללת גם שישה נכדים.

הביקור של מאיר בכיתתנו היה משמעותי מאוד עבור התלמידים. לאורך כל הביקור הרגשתי כי התלמידים יוצאים מגדרם כדי שהביקור יהיה נעים ככל הניתן למאיר ולבתו.

מאיר עצמו הותיר חותם משמעותי על התלמידות והתלמידים, שהתרגשו מאוד מהמפגש הבלתי אמצעי עם אדם שהיה "שם", בתקופת האיומה, ושרד לא רק כדי לספר, אלא גם כדי לחיות חיים מלאי עשייה, אופטימיות ושמחה.

כשהסתיים הבוקר המרגש וליוויתי את מאיר אל מכוניתו, הוא אמר לי: "את יודעת, אני אף פעם לא בוכה, אני לא יכול לבכות, אבל כשראיתי את כל הילדים האלה, הנוער שלנו, הרגשתי שהלב שלי בוכה מבפנים מרוב התרגשות". וכשדבי אמרה שהבוקר הזה היה המתנה הטובה ביותר שאפשר היה להעניק ליום הולדתו ה-90 של אביה, אני הרגשתי שאת המתנה הגדולה באמת – קיבלנו אנחנו.

איילת פוה

70 שנה לכפר הירוק

נעל"ה

יכנס (נעל"ה)

עטופים באהבה

במהלך המחצית הראשונה של חודש ספטמבר נחתו בארץ 27 תלמידי נעל"ה החרשים, המאיישים את כיתה ט'/11 בבית הספר ואת קבוצה ב'2 בפנימייה.

הם הגיעו ממדינות ברית המועצות לשעבר - מרוסיה, מבלארוס, מקוזסטן ומאוקראינה, והצטרפו אל 77 חבריהם הבוגרים בכיתות נעל"ה י"ב.

פחות משבועיים אחרי הגעתם לארץ יצאו יחד עם חבריהם לשכבה ט' לטיול השנתי הראשון שלהם בישראל. לרוכם זו חוויה ראשונה מסוגה, הכוללת שינה בשקי שינה באוהלים וטיול בצפונה של ישראל.

מרגע נחיתתם בארץ ועד סיום לימודיהם בסוף כיתה י"ב בכפר הירוק, עוטף את כל תלמידי נעל"ה צוות מסור, הכולל את מנכ"ל הפנימייה ואם הבית, מחנכת הכיתה, ש"ש ופסיכולוגית דוברת רוסית; צוות הנותן מענה לכל צורכיהם הפיזיים, הלימודיים, הרגשיים והחברתיים, ומשמש תחליף להורים ולמשפחה שנשארו בבית.

תוספת חשובה לא פחות למערך התומך בהם הן המש"פחות המארחות הישראליות, הפותחות את ביתן ואת ליבן עבור ילדי נעל"ה בסופי השבוע שבהם הם יוצאים מהפ"נימייה, ומהוות עבורם עוגן נוסף ואמצעי מדהים להכרת החברה וחיי היומיום בישראל, מחוץ לבועה המפנקת של הכפר הירוק.

בתמונה מהטיול השנתי גם תלמידי נעל"ה החרשים מציינים 70 שנה לכפר הירוק לפני הירידה ממצוק הארבל.

עדינה ברגר אידו, רכזת נעל"ה ומחנכת ט'11

פה יש אי הכא

שלום, שמי יעקב. אני בארץ כבר תש"ע חודשים. באתי לישראל מאוקראינה, ואני אוהב את הארץ הזאת. עשיתי עלייה, כי אין לי שם חיים ואין שם כלום. אין מה לחפש שם. אין שם לימודים, אין שם עבודה, אין שם שום דבר. ופה - יש הכל. יש פה לימודים, יש פה אנשים טובים, פה אני רואה שיש לי עתיד, כמו שאף פעם בחיים לא היה לי. פה אני מרגיש שזה הבית שלי, ואני יודע שזה באמת הבית שלי. שם לא הרגשתי שאני בבית. רציתי לעלות מגיל 11, כי כבר ידעתי, שהבית שלי לא שם, וכן פה. כי באוקראינה לא היה לי כלום, ופה יש לי הכל.

יעקב איבסקביץ', י"11

גובה אק, כפר יקי

הכפר הירוק שלי, מזל טוב! תודה על השניצלים, תודה על הלימודים, תודה על המורים, היה לי עצוב ברוסיה ועכשיו אני איתך. כיף לי איתך, אתה כבר בן 70 וזאת רק ההתחלה. תודה על הכל!

לנה ליוקומוביץ', י"11 נעל"ה

זה הבית שלי

יודעתי על תוכנית נעל"ה מזמן, כי גם אחי למד בתוכנית הזאת. לפני שעליתי לישראל, חשבתי הרבה אם אני צריכה לעשות צעד כל כך גדול בחיים שלי. התרגשתי מאוד במטוס, וכשיצאתי ממנו, הבנתי שכבר אין דרך חזרה.

הימים הראשונים היו מצוינים, עוד לא הגיעו כל התי-למידים מהכיתה שלי, ונהניתי מהרבה שקט ושלווה. אחר כך התחלתי ללמוד על בית הספר, איפה אני לומדת ועל המסורת היהודית. כעבור כמה זמן לא היה לי קל כמו בהתחלה, לא רציתי ללמוד ולעשות משהו, הייתי עצובה ורציתי הביתה.

בחג חנוכה אמא שלי הגיעה לישראל, ושתינו לא רצינו שהימים האלה ייגמרו. אבל זה קרה. התחילו ימים קשים. חשבתי, שאולי יותר טוב לחזור הביתה להורים ולחברים.

אחרי חנוכה חלמתי על חופשת הפסח. היו הרבה דברים שאליהם התגעגעתי, לדוגמה שלג או חג נובי גור עם המשפחה שלי.

בנעל"ה התחלתי ללמוד יותר בבית הספר ולהבין שהלימודים מאוד חשובים לעתיד. כך עברו ארבעה חודשים מחנוכה עד פסח. התחלתי לשמוח על דברים קטנים. ב-8 באפריל סיימנו את הלימודים, וטסתי לאוקראינה. היו לי שם שבועיים נהדרים, אבל הבנתי שאני רוצה לחזור לישראל.

היה לי קשה, שוב לעזוב הכל ולחזור לבית הספר. כשחזרתי, התחיל החודש הכי קשה מכל השנה שהייתה. היו הרבה מבחנים וגם תוכנית 10. אבל צלחנו אותו ביחד, וכל מה שהיה קשה הסתיים. בקרוב נטוס לארצות שלנו, ואני כבר מחשבת את הימים עד יום הטיסה, וחולמת על הקיץ הזה, שיהיה מצויין.

עכשיו אני כבר יודעת שבשנה הבאה אחזור לישראל, כי הארץ הקטנה הזאת הפכה לבית שלי. תודה לתוכנית נעל"ה ולבית ספר הכפר הירוק, שנותנים את ההזדמנות המושלמת הזאת.

ליובוב וינבלט, י/11

תה שלי. רק אחרי שלושה שבועות הכרתי אותם והתחילו לימודים קשים מאוד מבחינתי.

במשך חודשי הלימודים למדנו את הבסיס של השפה העברית, כמו אותיות, איך לבנות את המשפטים ועוד הרבה חומרים. למדנו גם כימיה ומתמטיקה. זה היה מאוד קשה, בגלל השפה שלא ידענו עדיין, אבל לאט-לאט התחלנו להבין את מורים ואת החומר בעברית.

גם החיים בפנימייה לא היו פשוטים. היה קשה להתרגל לארבעה אנשים בחדר, למזג של אנשים האלה, אבל הצלחתי, ועכשיו אנחנו כבר חברים טובים.

כל זה היה חלק מהחיים שלי, הצלחתי בלימודים, מצאתי את חברים ופשוט התרגלתי לחיים בארץ.

רמן פורגין, י/11

פשוט התרגלתי

השנה שעברה הייתה השנה הראשונה שלי בנעל"ה, והיא כבר הסתיימה. זה מרגש אותי מאוד, כי זו הייתה חוויה מעניינת.

עליתי לארץ בתחילת ספטמבר, וכבר בהתחלה התחיל החופש הגדול ולא הייתה לי הזדמנות להכיר את בני הכי-

לא פעם, כאשר באופן טבעי אני מתגעגעת לאמי, אני מוצאת פינה שקטה כדי להיות מעט עם עצמי. טוב לי בכפר הירוק ואני מקווה שיהיה לי קל יותר בהמשך.

יוליה דיברוב, י/10

עברית. כך גם אני לומדת את השפה. כל צוות המורים והמדריכים תומכים בי. כל אחד מהם מדבר איתי באופן אישי. כאשר נוצרות בעיות, כל איש צוות עוזר לי לפתור אותן. אני מקבלת מענה תכף ומיד. זה חשוב מאוד לביטחון העצמי שלי.

לכשיו טוב

השנה הייתה קשה, אבל מעניינת מאוד. הבנתי שהשתניתי מקצה לקצה. ההתאקלמות הייתה קשה בהתחלה, ועכשיו טוב יותר. זמן רב לא יכולתי להכיר בעובדה שאני פה בישראל ולומדת בכפר הירוק. איזה כיף!

אני גרה בפנימייה ועדיין אין לי שפה שוטפת, אין לי אוצר מילים גדול ואני לא מכירה מקרוב את כל תלמידי הפנימייה. ההתערות שלי בקבוצה הייתה לא קלה, וטוב שהמדריך של קבוצתי, דניאל, מדבר איתי עברית ורק

כפר של הישגים

ממוצר מציל חיים בתחום הנהיגה וממשק בנייד לבעלי מוגבלויות, דרך זכייה במדליה באולימפיאדה בפיזיקה ועד מקום ראשון בתחרות פסנתר • תלמידי הכפר כובשים שיאים חדשים

היזמים הצעירים

Carpliment - מהפכה בתרבות הנהיגה

היזמים הצעירים משכבה ט' מפתחים בימים אלה מוצר שאפתני, שבמרכזו העברת מסרים בין נהגים, כדי להוריד את מפלס הזעם בכבישים

אנחנו גאים לשתף אתכם בפעילות היזמים הצעירים, שהתחרתה לאחרונה בתחרות האזורית של אזור השרון. אנו, חברת NOVA, מונים 25 תלמידי שכבה ט', שפזר עליהם כחלק מתוכנית "יזמים צעירים" הארצית והעולמית. השנה חשבנו על רעיון שאפתני במיוחד למוצר חדשני בעל תרומה חברתית. הרעיון נבע מההחלטה להמשיך את המסורת של היזמים ושל חברת "Create" מהשנה שעברת, שהשבה על מוצר מציל חיים בתחום תרבות הנהיגה. בתהליך שהתפרש על פני השנה האחרונה, חקרנו ומצאנו כי לפי מחקרים, היקף תופעת הזעם בכבישים הוא עצום וגובה חייהם של אלפי בני אדם בשנה.

אותו הזעם גולש לתחומי חיים אחרים ופוגע באיכות החיים גם מחוץ לכביש. עוד גילינו כי התופעה נובעת בעיקר מהיעדר תקשורת בין נהגים, הספונים איש איש במכוניתו. כך נולד הרעיון העומד במרכז המוצר - לאפשר תקשורת בין נהגים בכביש. למוצר שלנו קראנו: "Carpliment".

המוצר מורכב מאפליקציה ובה מסרים המועברים לנהגים בכביש לצד מסך קטן הממוקם בשמשה האחורית של הרכב. המסך מציג את הטקסט המבוקש לנהגים אחרים - מסרים מהאפליקציה, כמו: "טעיתי, בבקשה אפשר לי להשתלב, תודה רבה" ועוד; וכן מסרים לשעת חירום, כגון: "יש לי פנצ'ה, בבקשה הזעק עזרה" וכו'.

במהלך השנה פיתחנו את האפליקציה ויצרנו שיתוף פעולה עסקי עם חברת "e-type", המאפשרת הפעלה על ידי פקודה קולית (ובכך למעשה מונעת הורדת ידיים מההגה, מה שהופך את המוצר לחוקי). כמו כן ניהלנו מו"מ עם ספקים עד לבחירת מסך מתאים ומהלכים יזמיים נוספים.

בשלב שבו האפליקציה הייתה צריכה להתחבר למסך, התגלו קשיים טכניים וטכנולוגיים שעד כה לא הצלחנו לפתור עד הסוף.

פיזיקאי עולה

יונתן חסון (בתצלום), תלמיד כיתה מופ"ת י"ב, זכה במדליית ארד באולימפיאדה לפיזיקה שנערכה ביולי 2019. בראיון ל-ynet אמר יונתן: "הצלחתי לשלב גם בין צופי ים ובין השתתפות בנבחרת. לפני התחרות הורדתי בפעילות בתנועה לטובת התרונות בתחרות, מוצאים את האיזון. אני לומד בכיתה מופ"ת ואוהב מאוד פיזיקה. אנחנו עוזרים זה לזה ולומדים ברמה אקדמית. בחיים לא התכוונתי למשהו כל כך הרבה שעות ברציפות ובעומס כזה, אבל למדתי לתכנן את הזמן".

אכן קליד

מתן גור-גלסון, בן 13, הוא פסנתרן מחונן שניצח במספר תחרויות. מתן לומד בקונסרבטוריון של כפר סבא עם המורה המיתולוגית אדלה (השניים בתצלום). חודשים אחרים לאחר שהחל ללמוד, זכה מתן במקום הראשון בתחרות הארצית על שם פנינה זלצמן לפסנתרנים מגיל 12 עד 15. את הכתבה המלאה אפשר למצוא בדף הפייסבוק של הכפר, תחת הכותרת: "איזה קליד".

בתחרות האזורית לא זכינו באחד מהמקומות הראשונים ולמרות זאת, מנכ"לית יזמים צעירים עידכנה אותנו, כי אם נצליח לגבור על הקשיים הטכניים ולהגיע למוצר עובד במהלך הקיץ, היא מבקשת להכניס אותנו למסלול הירידים - שבו קבוצות עם מוצרים מעניינים במיוחד מציגות אותם ואף עשויות להגיע ליריד העולמי באירופה. למרות האכזבה שבהפסד, אנחנו לא מרגישים שנכשלו ומאשרים מהחוויה המעצימה שעברנו. תודה למנחים המדהימים שלנו - עדי טלמון, ארנון אפשטיין ורינת גליבטר, שליוו אותנו, חיזקו, האמינו ותמכו בנו ובמוצר לכל אורך התהליך.

"Carpliment" נמצא כעת בשלבי פיתוח סופיים. אנו ממליצים לכם לעקוב אחרי התקדמות המוצר ברשתות החברתיות וכמובן, לרכוש אותו, כאשר ייצא לשוק בהקדם. כך נוכל להוביל לשינוי תרבות הנהיגה בישראל ולהפוך את הכביש למקום חברתי וחברותי יותר.

חברי הקבוצה: עידו גנלין, אלמה שרה, אור גוטמן, ג'ון דוידוף, גלעד מורד, יובל גבע, דנה מאור, מעין ביקל, נועה היילפרן, נעם פוגל, בן עתיר, עדי שטיין, יונתן גרשון, עלמה קניון, יהלי הרשקוביץ, פלג דוד, דניאל פרידמן, רון מנדלס, רומי חכמוב, תמי מזרחי, רון שראק, שון סוורי, תמר זיס, תמרי רינגלהיים, מתן ארד.

אור גוטמן ויהלי הרשקוביץ

יהודה אור, מנכ"ל גרינסטארט אקדמי, ואוריה שאול מנדל

המציא ממשק בסמארטפון לבעלי מוגבלויות

אוריה שאול מנדל, רק בכיתה י"ב, כבר הספיק לפתח אפליקציה שמשנה חיים לרבים ברחבי העולם. האפליקציה, bald phone, מקנה פנים חדשות למסך הטלפון ומציעה ממשק חדש לאנשים בעלי מוגבלויות מוטוריות או קשיי ראייה. הפרויקט פותח בעזרת האקדמיה לסטארטאפים בכפר הירוק, ונעשה ללא כוונת רווח. "הרעיון", כפי שאוריה מספר, "הגיע בכלל לאחר פגישה עם חבר משפחה חולה פרקינסון. הוא קנה סמארטפון חדש וביקש ללמוד כיצד להשתמש בו, אבל לא הצליח. לאחר עבודה של שנתיים שלו במעקב צמוד עם החבר, הגעתי ל-baldphone הנוכחי".

גם אתם מוזמנים להוריד את האפליקציה מה-play store (כרגע רק לאנדרואיד) ולתמוך באוריה.

עדן כהן י' / 4

צעיר בן 70

22

ראיון במכונית

אביבה זק, בוגרת מחזור א' ולימים מורה בכפר, משתפת בסיפורה המרגש

28

כנס מחזורים

גלריה של תמונות מחזור משנים שונות. מישהו מזהה?

30

דניאל החולב

סיפורו של דניאל אשר, שעבד ברפת כחניך וברבות השנים הפך למנהלה

32

קול האולפן

תלמידים עולים מרחבי העולם למדו באולפן הכפר וכתבו על זה

34

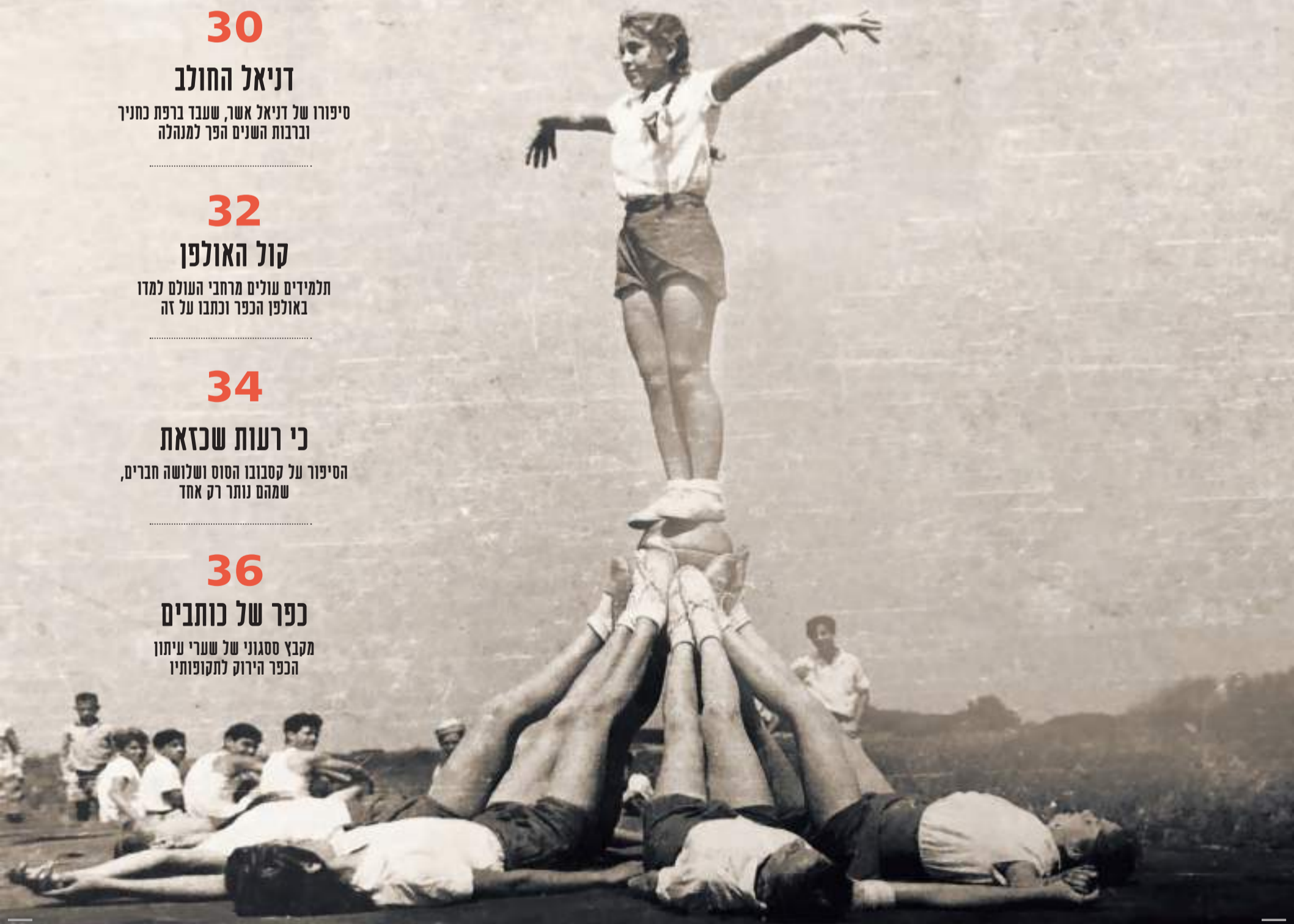
כי רעות שכזאת

הסיפור על קסובו הסוס ושלושה חברים, שמהם נותר רק אחד

36

כפר של כותבים

מקבץ ססגוני של شعרי עיתון הכפר הירוק לתקופותיו

"שופו" על תש"ף

סד שנה לכפר הירוק

הכפר הירוק יש רק אחד!

שבע יבשות,
 שבעה אוקיינוסים וימים,
 שבעה תווים,
 שבעת פלאי תבל,
 שבעה עשורים לכפר,
 לכפר הירוק שלי, של כולנו.

כשהגענו בכיתה ז', לא ידענו למה נכנסנו,
 אבל בלי למצמצץ פעמיים, הכפר הפך לבית שלנו.
 כאן לומדים יותר ממתמטיקה וממדעים,
 כי רוכבים ערכים וחברים לחיים.

למורים אולי קשבת ומוכנות לשמוע הכל,
 הם עוזרים להתגבר על כל צול.

סד שנה זה מספר יפה ומכובד,
 אבל הכפר הירוק יחיה בליבינו לעד.
 הכפר הירוק יש רק אחד!

אבל מה זה בעצם הכפר הירוק?
 כפר הירוק זה חוס ואהבה,
 זו תמיכה אינסופית במה שנבחר להיות.
 זה קוסקוס ושניצל בחדר האוכל,
 ולרעים בכל מקום בטקס שדה החיטה.
 זה לקום בבוקר עם חיוך על הפנים, כשהירח עוד לורח,
 ולחזור כשהשמש כבר שוקעת.
 זה אני.

ערן דמיטוב, תמר נווה, רוני ניסן
 ורוני רמון, בעם שבה טי

מיכל, י"ז
 מי ייתן ותמשיך להיות בית לאלפי אנשים ולטוסיס.

אילנה, מזכירת הכפר
 שנה טובה ירוקה לכפר הירוק ולתלמידים המקסימים, באהבה.

אבי תירוש
 שהכפר ימשיך לגדל דורות של תלמידים שאכפת להם ומחבבים לעשות הרבה לא רק בשבת עצמם. ימשיך לשמור על הסביבה המופלאה שבה הוא נמצא ולהעניק לתלמידים את הכלים שהם צריכים בשביל התמודד עם העולם המשתנה.

שוקי, י"ד
 מכל טוב לכפר הירוק, עד 120.

שושי גלס
 אחלה שבוע סד אחלה שנה, כשהיה בגיל חמש מבוך, יצאנו על תילו בגאון זה הכפר המפואר. שתמשיכו לצמוח, אבל לא במספרים, ותבשו כל פסגה עד לצמיים.

יפה לוי, מורה ותיקה
 זה הכפר שבו גדלתי, שבו מצאתי את ביתי. נכון, גם מורים גדלים וצומחים בכפר הירוק ומצאים בו את ביתם, לפחות זה נכון לגביי. זה מקום מופלא להיות בו, ירוק כל השנה, מעצים ומחבק כל הזמן. זהו אן הערן הפרטי שלי. אז איך מברכים אן ערן? "שלא יישאר לעולם".

אורית פיקסמן
 שנים רבות אני עובדת בכפר הירוק. בניהולו של ד"ר קובי נווה. ברצוני לברך את העובדים והתלמידים במלאת סד שנה לייסודו. נמשיך לגדול, לצמוח ולפרוח. כפי שהיה בחמאה ובאוירת המספחה.

עדי, י"א/5
 אין הרבה מקומות כמו הכפר, שנותנים לכל אחד הזדמנות להצליח ולהרשים שייך, לא משנה מאיפה הוא הגיע ואהן החוקות והחולשות שלו. אני מאחלת שהכפר ימשיך לא לוותר על אף אחד, לתת לנו את הכלים הנכונים להצלחה ולגרום לכולנו להרשים בבית.

דניאלה, י"ד/4
 בהצלחה ב-30 הבאות.

"אין כמו לגדול בכפר"

ריאיון הקבלה באוטו, העבודה לצד הלימודים, שביתת התלמידים
בחדר האוכל ועוד • סיפורה של אביבה זק, שהגיעה לכפר בשנתו
הראשונה כתלמידה ונשארה בו כמורה

| אריאל מאיק, י"6 |

תלמידים למחזור הראשון בכפר. כך הגיעו למושב צרופה, שם גרה משפחתי. הם ריאינו אותנו בתוך מכוננית, ולבסוף הוזמנתי ללמוד כאן יחד עם שני נערים מהמושב.

"שובצנו לקבוצה ב'. הכפר כולו לא היה מחובר לחשמל, בחדרים לא היו דלתות וחלונות, ובכל לילה הבנים התארגנו למסע הפחדת הבנות. זאת הייתה ההתחלה."

מתני הוקם בית הספר התיכון בכפר?

"בתחילה 120 בני נוער – קבוצה א' וקבוצה ב' – חולקו לכיתות לפי רמת הידע שלהם בעברית, לא לפי הגיל. כך הכיתה שבה למדתי נחשבה לכיתה ד', אך בסוף השנה אותה כיתה הוגדרה ככיתה ט'. בתום השנה השנייה רוב התלמידים עזבו את הכפר. גרשון זק שינה כיוון. הוא פתח לסביבה בית ספר תיכון חקלאי. אנחנו, הראשונים, נקראים 'ותיקים', ומניית המחזור מתחילה עם בית הספר התיכון."

« אם רוצים לשמוע עדות ממקור ראשון על הימים הראשונים של הכפר, אין ספק שאביבה זק היא מקור בלתי נדלה לכך. זק, מבוגרי "הוותיקים" בכפר הירוק, עלתה לארץ מאלג'יריה בגיל 14 ומשפחה השתקעה במושב צרופה.

איך הגעת לכפר הירוק?

"ב-1949, אחרי מלחמת העצמאות, גרשון זק, שהיה המפקד הראשון של חיל הים, ביקש וקיבל מראש הממשלה דוד בן-גוריון שטח אדמה, כדי להקים פה כפר נוער. בתחילה בנו שתי קבוצות. קבוצה א' נועדה לנערים מבתי עולים וממעברות. הכוונה הייתה להכשירם להקים קבוצים. קבוצה ב' נועדה לבני מושבים, כשתכלית הינוכם הייתה לחזור למושב כמנהיגים.

"גרשון זק ומרדכי פיאניס, מנהל בית הספר, נדרו ממקום למקום בכל הארץ, מיינו ובחרו

סיפורי ראשונים

חשכנו שמנהל חדר האוכל מעלים מצרכים, ולכן החלטנו לשוב. לא רצינו להשבית את בית הספר או את ענפי המשק. הכרזנו שביתה כלפי חדר האוכל.

“אני זוכרת שקמתי מוקדם בבוקר, עמדתי במדרון ודאגתי שכל אחד ילך לבית הספר או לעבודה. גרשון זק עמד במרפסת ביתו ועקב אחרי תנועת התלמידים. היום התנהל כרגיל, אבל ארוחת הערב הייתה אז משותפת. בשעה 07:00 בדיוק פתחנו בקריאת העיתון היומי, ‘היום ומחר’. היה מוזר מאוד, כי קבוצה שלמה לא הגיעה לארוחה. היה מתח באוויר.

“גרשון זק הגיע לשיחה בקבוצה ב’, הסביר ושיכנע. מספרים שהוא הפך עולמות כדי להשיג מצרכי מזון בסיסיים, ואחרי יממה שלמה נפסקה השביתה וחזרנו לחדר האוכל. אני חושב שזה היה אירוע מכונן”.

מהם התפקידים המיוחדים שמילאת בשנים הראשונות בכפר?

“הכפר היה מאורגן כיישוב של מבוגרים. בכל יום למדנו וגם עבדנו בכל ענפי המשק ובשירותים. נבחרו ועדות בכל תחומי החיים. מתוך הוועדות נבחרה מזכירות. זוהר אורנשטיין, יולי חורר ואני היינו המזכירות הראשונה בכפר. וכך בכל יום למדתי בבית הספר, עבדתי ברפת, יזמתי והוצאתי לפועל דברים רבים בתחום החברה והתרבות, כמו הקמת הספרייה, אירוח ילדי עולים שגרו באוהלים, והשיטפונות של 1951”.

ספרי אנקדוטה מתקופת לימודיך.

“פעם אירגנו, חברי קבוצה ב’, שביתה. בארץ היה אז צנע, כלומר היה מחסור בכל דבר. אנחנו, שחיינו בגן העדן של הכפר הירוק, לא ידענו דבר על המצב, אבל אכלנו רק לחם שהיה ‘מחור’ פש’ למנה ראשונה, מנה עיקרית ומנה אחרונה.

אביבה זק בספרייה הראשונה בכפר

"הכפר כולו לא
היה מחובר לחשמל,
בחדרים לא היו
דלתות וחלונות,
ובכל לילה הבנים
התארגנו למסע
הפחדת הבנות. זאת
הייתה ההתחלה"

"אין כמו לגדול בכפר"

מושם על הלימודים בלבד, וזה משנה, לדעתי, את העולם של בני הנוער היום."

איך את רואה את הכפר היום?

"הכפר שינה את אופיו. הוא עונה לצרכים של היום ומתאים את עצמו לסביבה. אני חושב שהי רווח המיוחדת של הכפר נשמרת עדיין. הפתיחות והחתייה לשינויים מאתגרות את התלמידים ואת המורים כאחד."

מה השינוי הגדול בכפר היום?

"השינוי הגדול הוא בגודל, במספר התלמידים. הדגש הוא על בית הספר, כאשר בעבר הפוקוס היה על חיי העבודה במשק ובפנימייה."

במה תברכי את הכפר לכבוד 70 שנה להיווסדו?

"אני מברכת את התלמידות ואת התלמידים שיידעו ללמוד וייהנו מהלמידה, שיידעו למצות כל רגע בתקופה הזו, תקופת הנוער, כי אין כמו לגדול בכפר. אני גם מברכת את צוות המורים, המורים, המדריכים והמנהלים, שימשיכו במלאכה, באמונה שחינוך טוב הוא הבטחה לעתיד."

מה הביא אותך להיות מורה?

"בסוף השנה השנייה בכפר חברתי הלכנו לבית הספר לאחיות, אבל אני רציתי להיות מורה. כשגרשון זק שמע זאת, הוא אמר 'מה הבעיה?!' ואכן, בשבילו זאת לא הייתה בעיה. הוא אירגן הכול. הוא רשם אותי לסמינר למורים על שם שיין בגבעת השלושה."

"בשנתיים הראשונות נשארתי לגור בכפר ונסעתי יום יום ללימודים. בשנתיים האחרונות גרתי בפנימיית הסמינר. ב-1955 סיימתי את לימודיי והתגייסתי לצבא כמורה. ב-1959 חזרתי לכפר כמורה."

מדוע בחרת ללמוד ספרות?

"בשנים הראשונות לימדתי כיתות במסלול התלת-שנתי ספרות ומתמטיקה. לאחר התנסות זאת החלטתי להתמקד ולהתמחות בספרות. למדתי באוניברסיטה ולימדתי ספרות עד יציאתי לגמלאות."

מה את חושבת על הלימודים אז והיום?

"אז ההשקפה הרווחת הייתה שכדי להיות אדם שלם צריך ללמוד וגם לעבוד בכל גיל. כיום הדגש

"אז ההשקפה הרווחת הייתה שכדי להיות אדם שלם צריך
ללמוד וגם לעבוד בכל גיל. כיום הדגש מושם על הלימודים,
וזה משנה את העולם של הנוער"

המנדורים כיום

רבות תלמידים
סיימו את
לימודיהם בכפר
הירוק. הנה
כמה מחמונות
המחזור •
מזהים?

סיפורי ראשונים

רפתן נשאר רפתן

דניאל אשר עבד ברפת בהיותו חניך, וברכות השנים הפך למנהל שלה • בראיון הוא מספר על משפחתו, שאף היא חלק מהכפר, כיצד נראו החיים כאן ולמה המורה אביבה זק חלבה את כל הפרות לבד

| אריאל מאיק, י' 6 |

"ברפת עצמה עברנו כל יום בשבוע והיינו קמים בארבע בבוקר".

איך חלבו פעם ואיך חולבים היום?

"כבר כשהגעתי לעבוד ברפת היה מיכון, אז ההבדל לא כל כך גדול. אני לא חלבתי ביד".

האם התלמידים היום באים בשמחה לעבוד ברפת?

"בזמני תלמידים רבו כדי לעבוד ברפת, אבל גם היום באים להתנדב ברצון".

איך היה להתחנך בפנימויה עם אשתך אורנה?

"הכרתי את אורנה - כיום המזכירה של קב"ט הכפר - כשהייתי בכיתה י"ב. אורנה צעירה ממני. הכרנו בסוף הלימודים ויצאנו כמה שנים. גם הבן שלנו לומד כאן, בכיתה י"א".

מה אתה יכול לספר על הקשר בין התלמידים למורים אז והיום?

"הקשר היה ונשאר טוב. נכון שיש יותר תלמידים היום, אבל זה לא משפיע על הקשרים של המורים איתם. למורים אכפת, גם בעבר הם באו לתוכניות עשר וקבלות שבת וגם היום הם עושים זאת".

איזו אנקדוטה אתה יכול לספר מהרפת?

"אביבה זק הייתה המחנכת שלי מהמחזור הראשון והמסודר של הכפר. היא הגיעה לעבודה וגילתה שאף אחד מהעובדים לא הגיע, לכן היא נאלצה לחלוב כמעט את כל הפרות לבד".

איזה סדרות וסרטים מפורסמים צולמו ברפת?

"סלאח שבת", 'אליפים' וגם 'התחנה'".

מה, לדעתך, עתיד הרפת בישראל?

"יש תקווה שהרפת תישאר, היא חלק מהמורשת שלנו, אבל בתים נבנים יותר קרוב לרפת והיא מזהמת ומפיצה ריח רע. צריך להתחשב בעובדות".

אריאל מאיק, י' 6

דניאל אשר, מי שמנהל כיום את הרפת בכפר הירוק, זוכר אותה עוד מימי לימודיו כאן בין השנים 1977-1981, כשערכי העבודה והסוציאליזם גברו על השאיפה למצוינות לימודית.

בעבר היית חניך בכפר. איך הייתה האווירה?

"הרבה יותר אינטימית, הכפר היה יותר קטן, היו כ-450 תלמידים והרבה פחות תלמידי חוץ. הרגש היה על ערך העבודה ולא על הלימוד. החקלאות הייתה משמעותית ביותר. היו שלושה או ארבעה תלמידים בצוות, כולם עבדו בשוויון וכל אחד נתן את החלק שלו - סוציאליזם. גם בחופשים עבדנו ללא תמורה, אבל זה לא מנע מאיתנו להיות מסורים לעבודה".

על אילו הבדלים אתה יכול להצביע בכפר, אז והיום? "אין הבדל גדול, אז התלמידים היו טובים וכך גם היום, אבל הכיוונים היו שונים. פעם היה דגש חזק על העבודה והיום על מצוינות בלימודים. אם פעם היית מברז ונוטש את חברים שלך לעבודה, לא היית פה, היה קטע חברתי חזק, ערכות זה לזה.

"פעם גם הייתה ועדת משק, שהייתה הכי חשובה, היא הייתה מתכנסת פעם בשבוע והייתה מורכבת רק מתלמידידים, הרוב בוגרים. גם צעירים באו כדי לקבל ייצוג, ושישמעו גם אותם".

ספר לנו על העבודה ברפת כתלמיד.

"פעם הרפת היה ענף מובחר, וכולם רצו להיות שם, אז לקחו רק את הכי טובים ומסורים מכל העבודות השונות. אני עבדתי בגן הירק ובמטע - גידלו שם מנגו, אבוקדו ופיקאנים - שהיה ענף מרכזי וחשוב, ואז העבירו אותי לרפת. "כשאני הייתי בכיתה ט', למדו בכיתה י"ב יורם לביא, האחיות התאומות של נאווה רבש, טלי, אשתו של סיסקו ואבי קושניר. הם קיבלו אותי ועזרו לי להיקלט בכל ענפי משק, אך בלי לוותר על הקשיחות.

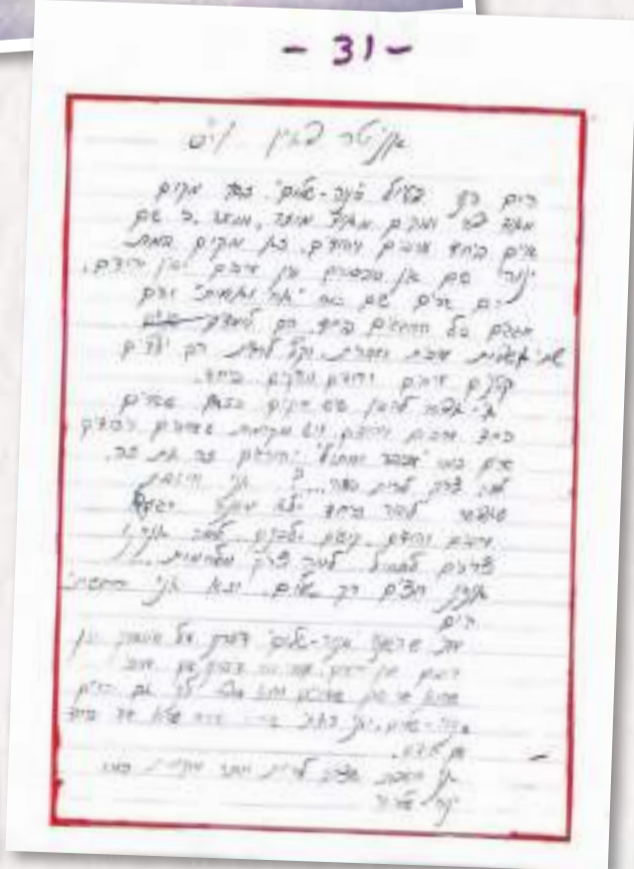
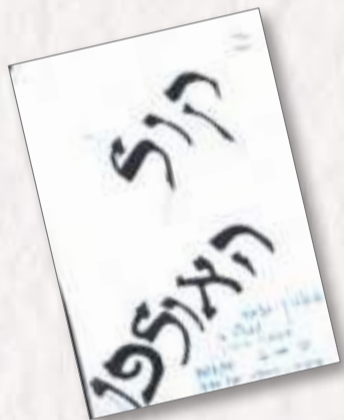
היצאת?

פרה
שוקלת
כ־700 ק"ג

קול באוזן

עיתון "קול האוזן" של תלמידי נעלי"ה ואוזן ראשון לכפר הירוק
 ראה אור בין השנים 1990-2004, וכל חיבורים וכתבות נכתבו
 על ידי תלמידי שתי המוסדות: סדנאות, מפגשים, ספרות,
 היסטוריה סיורית וטלוויזיה. העיתון יצא ארבע פעמים בשנה וזכה
 מנהלת באוזן ורדה קרין וצוות המורים. כיום הכתבות של נעלי"ה
 מתפרסמות בעיתון הכפר

האמא של העולים

את קשיי הקליטה שחוותה בעצמה, "תירגמה" ויקטוריה רודניב, המורה לספרות רוסית, לסיוע לתלמידים עולים בכפר • ריאיון

| אריאל מאיק, י"ו 6 |

ויקטוריה רודניב, המורה לספרות רוסית בכפר, עלתה לארץ בשנת 1990 מבאקו, אזרבייג'ן. כמו עולים רבים, גם היא חוותה קשיי קליטה וקשיי שפה. «לא ידעתי מילה בעברית, רק רוסית», היא מספרת. «הייתי חודש עם קבוצת עולים ראשונים בכפר. הבנתי את השפה מהר, אבל לא דיברתי עברית שנה שלמה, כי לא היה לי נעים לדבר בשגיאות. «הקשבתי לסביבה ולמדתי ובינתיים השתמשתי בצרפתית, שזו השפה היחידה שמצאתי מישהו שידבר איתי בה. באותו זמן איש לא דיבר רוסית. אם הבית דיברה צרפתית, ודרכה תיקשרתי עם אחרים».

מה היה תפקודך הראשון בכפר?
 «התפקיד היה לקלוט את העולים החדשים, בתחילה רק תלמידים מברית המועצות לשעבר ועם הזמן גם יוצאי אתיופיה. למעשה, תפקודתי עבורם כאמא באולפן ובפנימייה. העולים הפכו להיות צברים. הקליטה הייתה מעולה, ועם רוב הבוגרים אני שומרת על קשר עד היום».

כיצד נקלטים היום עולים חדשים בכפר?
 «הקליטה לפני 30 שנה הייתה מוצלחת והיא הבסיס לקליטה נכונה היום. האחווה שוררת בין כולם. הקליטה, לדעתי, יותר ממצוינת».

בהשוואה לקליטתך כבוגרת, האם הצעירים נקלטים מהר יותר?
 «לצעירים הרבה יותר קל. המבוגרים נקלטים עם סטיגמות ודעות קדומות, המקשות על קבלת האחר, לעומת זאת לילדים אין דעות קדומות או סטיגמות, ומוכן שהם שופטים פחות על פי המראה החיצוני».

יש לך מסר חשוב שאת רוצה להעביר?
 «תמחקו כל סטיגמה ותקבלו אדם כמות שהוא. תבדקו את עצמכם, קחו אחריות על המעשים שלכם בהתייחסותכם לזרים».

אהבה ירוקה

« הייתי במחזור הראשון שעשה בגרות בכפר, מיד אחרי עזיבת האמריקאים (וואו, לחשוב איזו דרך עבר הכפר מהימים ההם).

הגעתי לכפר בכיתה ט', בעלי הגיע בכיתה י'. נפגשנו ליד מכונת הכ" לים. הוא הזמין אותי לדייט בדיונגוף סנטר ולמחרת הזמין את החברה הכי טובה שלי לאותו דייט, בלי לדעת שאנחנו חברות. רק בכיתה י"א, כאשר שנינו נבחרנו למד"צים בקבוצה ט', התפתח בינינו סיפור אהבה ומאז אנחנו יחד (מתוך זה שש שנים לא היינו חברים, אך היינו בקשר). לכפר הגעתי מדימונה, ילדה ביישנית וג'ינג'ית. במהלך הלימודים גיליתי בעצמי כישרונות ויכולות שמדריכי ומורי הכפר ידעו לכוון, על מנת שאוכל להשתמש בהן.

הייתי אחראית מסע ההסברה בכפר, השתתפתי בלהקת ריקוד ייצור גית, הייתי שחקנית תיאטרון מאוד מוכשרת, סדרנית עבודה, מילאתי תפקיד במועצת התלמידים (יחד עם בעלי, שהיה סגן יו"ר), יצאתי למשלחת נוער בפולין ולמפגשים עם מיעוטים, ועוד. ערכי הציונות ואהבת הארץ מושרשים בי מאז, וכך אני גם מחנכת את בנותיי. אמנם חלפו כבר כמעט 30 שנה, אך אנחנו בקשר טוב עם החברים מאז. תודה שאיפשרתם לי לשתף.

ריטה גיל

הצנחו, הג'ובניק וקסבובו הסוס

וכך שוטטנו שלושתנו ברחבי הכפר על עגלה, עם סוס שענה לשם קסבובו, אוספים את הזבל למזבלה ואת הכביסה למכבסה. שם היינו מפעילים דוד ענק שנתקע כל הזמן ויוצאים מוכים, רטובים וחבוטים, אבל מגיעים לחדר מוקדם ומבלים את השעתיים הנותרות במקלחת כדי להיפטר מהסירחון.

עברו ימים. יוסי עזב אותנו לאחר שנה, התגייס לצבא מוקדם כג'ובניק בחיל הקשר, כמו שאהב. יום אחה, בעודי שוקד על המחברות בקורס צוללנים בחיל הים, אני שומע ברדיו על תקרית בגבול הסורי של אותם ימים. חייל צה"ל נהרג מפגיעה ישירה במוצב הפיקוד. ההרוג: הקשר. כן, אותו יוסי שכל כך רצה להיות ג'ובניק.

והחיים נמשכים. מלחמת ששת הימים מסתיימת ואני פוגש באקראי צעירה, בת מחזור מתחתי, עתליה שמה, והיא מבשרת: רפי נהרג! היה צנחן ונהרג באסון מסוים במלחמה. וכך נשארתי בורד מאותה עגלה עם קסבובו הסוס, כאשר רעיי הג'ובניק והצנחן נשארו מאחור, זכר לימי שובבות במכבסה של הכפר הירוק.

שוקי לבנון

« אי שם בתחילת שנות ה-60 הגעתי לכפר הירוק, שמורת טבע בלב שדות תותים של חקלאים במושבה קטנה עם קיוסק אחד (של חיים) – רמת-השרון. היום זו עיר ואם בישראל, אז מושבה עם עגלות, סוסים, ואפילו טרקטורים. לא טרקטורונים, רחמנא ליצלן. אותם עוד לא המציאו אז.

ילד קטן, שנשלף מהעיר הסואנת לגופייה אפורה, שעליה רקמה אמא את המספר 378 בצבע כחול. ופחה, המון פחד וחשש. עמדתי כמו כולם מול לוח סידור העבודה בחדר האוכל, וראיתי כי שובצתי לעבוד במספוא, מקום עבודה יוקרתי, כמעט כמו ברפת.

כבר ביום הראשון שלחו אותי עם קלשון לשרה, בלוויית נער הגדול ממני בשנתיים, שזוף ויפה תואר, ממש כמו גיבורו המסופר של אביו, יוצר הסמב"ה יגאל מוסינזון. חזרתי מותש, כולי יבלת אחת גדולה.

בכיתה התוודעתי ליוסי, נער שקט שלא גר בפנימייה. יוסי עבד במקום הכי פחות יוקרתי – בעבודות שירות בחצר. בחודש השני, להפתעתי, שובצתי לעבוד עימו ואלינו צורף רפי, ילד שמנמן שהיה קטן מאיתנו בשנה. "ואת יופי של עבודה", אמר יוסי, "גומרים-הולכים".

70 שנה לכפר הירוק

האירועים, הטיולים, הסיפורים, הפרויקטים, החגיגות, המסיבות, האורחים, ההרצאות, הדעות ועוד ועוד • עיתוני הכפר הירוק הם כבר מסורת • הנה כמה משערי העיתונים שראו אור לאורך השנים

שער הכפר

ידיעות הכפר הירוק

המגזין החודשי של תלמידי הכפר הירוק

ההצגה כונה שקהם

התלמידים הציגו הצגה מרתקת על חיי הקהלים...

נבחרו זוכים

תחרות ספרים ופוסטרים...

ידיעות הכפר הירוק

המגזין החודשי של תלמידי הכפר הירוק

הרמטכ"ל הוא שלנו

פוגשים חברים בדהם

התלמידים פגשו את הרמטכ"ל והתבוננו בהתנהלותו...

נבחרו זוכים

תחרות ספרים ופוסטרים...

ידיעות הכפר הירוק

המגזין החודשי של תלמידי הכפר הירוק

אסון בכרמל

התלמידים הביעו דאגה על מצב היערות...

15 שנה לרצח ואנחנו זוכרים

התלמידים נשאו דגלים וזיכרו את הרצח...

ידיעות הכפר הירוק

המגזין החודשי של תלמידי הכפר הירוק

החיים בירוק

התלמידים חגגו את חגי הקיץ...

הכפר רואה עולם

התלמידים הביעו דאגה על מצב העולם...

ידיעות הכפר הירוק

המגזין החודשי של תלמידי הכפר הירוק

החיים בירוק

התלמידים חגגו את חגי הקיץ...

הכפר רואה עולם

התלמידים הביעו דאגה על מצב העולם...

ידיעות הכפר הירוק

המגזין החודשי של תלמידי הכפר הירוק

זה אני! ישראל

כל אושי העיתון

התלמידים הציגו עיתון שבו כל אחד מהם הוא אושי העיתון...

החיים בירוק

התלמידים חגגו את חגי הקיץ...

הכפר רואה עולם

התלמידים הביעו דאגה על מצב העולם...

ידיעות הכפר הירוק

המגזין החודשי של תלמידי הכפר הירוק

רוטשילד זה כאן

התלמידים הביעו דאגה על מצב היערות...

עולם ירוק בכפר

התלמידים חגגו את חגי הקיץ...

ידיעות הכפר הירוק

המגזין החודשי של תלמידי הכפר הירוק

אחד משלנו

התלמידים הביעו דאגה על מצב העולם...

פולין לעומק

התלמידים הביעו דאגה על מצב העולם...

ידיעות הכפר הירוק

המגזין החודשי של תלמידי הכפר הירוק

עושים טוב!

התלמידים הביעו דאגה על מצב העולם...

ההכללה נמשכת

התלמידים הביעו דאגה על מצב העולם...

ידיעות הכפר הירוק

המגזין החודשי של תלמידי הכפר הירוק

כפר עושה בית

התלמידים הביעו דאגה על מצב העולם...

ההכללה נמשכת

התלמידים הביעו דאגה על מצב העולם...

ידיעות הכפר הירוק

המגזין החודשי של תלמידי הכפר הירוק

נוגעים בשמיים

התלמידים הביעו דאגה על מצב העולם...

ההכללה נמשכת

התלמידים הביעו דאגה על מצב העולם...

ידיעות הכפר הירוק

המגזין החודשי של תלמידי הכפר הירוק

הכפר הירוק כובש את העולם

התלמידים הביעו דאגה על מצב העולם...

ההכללה נמשכת

התלמידים הביעו דאגה על מצב העולם...

ידיעות הכפר הירוק

המגזין החודשי של תלמידי הכפר הירוק

המגמה יורדת לשטח

התלמידים הביעו דאגה על מצב העולם...

ההכללה נמשכת

התלמידים הביעו דאגה על מצב העולם...

70 שנה לכפר הירוק

מטוילים בסיאון 70

פרפרים של התראעות

תחרות האופניים שליוותה את המסלול בנחל, הביקור הטעים בכפר הדרוזי, הצילום השכבתי כמחווה לשנות הכפר ובעיקר - יומיים שלמים עם החבר'ה • הטיול של שכבה ח'

שהוסיף להרצאה עניין רב. היה מהנה לראות איך הלי מורים בכיתה השתלבו עם מסלול הטיול, ושהיה חשוב למורים שלנו לצייד אותנו בידע מוקדם. רגע מיוחד נוסף היה, כאשר כל תלמידי השכבה יצרו יחד את הספרות "70", לציון 70 שנה לכפר הירוק. עמדנו כולנו יחד, כשתחושה מיוחדת נמצאת באוויר, וכולנו יודעים שאנו ברי מזל להיות חלק מקבוצה כה גדולה של תלמידי מידים שלמדו בכפר לאורך השנים. טיול שנתי זה מצטרף לעוד חוויות רבות שאנו צוברים בכפר ויהיו איתנו תמיד. אנו מאחלים לכפר ולתלמידיו בהווה ובעתיד עוד 70 שנה של טיולים מרגשים בארץ ישראל.

מיקה רוטברט, ח' 6'

זה היה הרבר האחרון שעשינו בטיול לפני החזרה הביתה, וזו הייתה סימת מדהימה. בכפר נפגשנו עם צעיר דרוזי חילוני, שסיפר לנו על הדת הדרוזית וכיבד אותנו בפיתות דרוזיות, תה ועוגיות. ההרצאה שלו הייתה מרתקת, ומה שתרם לכך הוא הידע המוקדם שלנו בנושא. בשבועות שלפני הטיול למדנו וחקרנו על הדת הדרוזית בשיעורי הערבית ולמדנו על מנהגי העדה וההיסטוריה שלה, מה

ההתרגשות ממלאת את שבילי הכפר מאז חזרנו מחופשת הקיץ. הכפר שלנו חוגג השנה 70, ותחושה של גאווה ממלאת את הלב. גאווה על העבר, ההווה והעתיד שצפוי לכולנו. שמי מיקה, ועם ההתרגשות ותחושת הגאווה הגדולה הזאת, הכיתה שלי ואני יצאנו לטיול השנתי שלנו בשבוע האחרון של ספטמבר.

אי אפשר לתאר את הימים שקדמו לטיול. השיא היה בערב לפני, כשהבטן התמלאה בפרפרים מהידעה שאני נוסעת לטיול של יומיים עם החברים הטובים שלי. זו זכות לטייל בארץ ישראל במסגרת בית הספר, וליהנות מעוד הזדמנות להכיר את הארץ שלנו מקרוב. וככה עם תרמיל גב (ככד במיוחד) עליתי על האוטובוס וידעתי בלב שאני יוצאת לחוויה שאזכור עוד שנים רבות. ביום הראשון ביקרנו באזור הגליל העליון, בנחל שרך ונחל בצת, לנו באכסניית אנ"א שלומי. ביום השני הגיענו לנחל כזיב ולכפר הדרוזי עוספיה. מתוך המסלולים והאירועים שעברנו בטיול השנתי, שניים ריתקו ועניינו אותי במיוחד.

הראשון שבהם הוא נחל כזיב. את היום השני של הטיול, לאחר ארוחת הבוקר באכסנייה, התחלנו במסלול של כחמש שעות בנחל. המסלול נחמד ביותר ומשלב מקטעים של הליכה בשביל בין אבנים וגם בתוך הנחל. חוץ מהליכה הכיפית והמהנה, אם כי מאתגרת לפעמים, יש שם נוף עוצר נשימה, מלא בעצים ירוקים ופרחים. ביחד עם אור השמש, נוף זה משתקף בצורה מדהימה ביותר בתוך המים. מסוג הרגעים שבהם אתה עוצר לרגע ומעריך את היופי של הארץ שלנו.

הייתה לנו גם תוספת מהנה לטיול, כשבמהלך המסלול עברה בנחל כזיב קבוצה של מתחרים על אופני שטח, במסגרת תחרות שנמשכה מספר ימים. היה מדהים לראות את הרוכבים והרוכבות הנחושים, מדווחים בתוך המים ובין הסלעים. השבתי לעצמי באותו רגע על המסר שילווה את שנת הלימודים הנוכחית והוא אורה חיים פעיל, ועל ההשראה שאותם מתחרים היו עבורנו, בכך שהם בוחרים להכיר את המדינה שלנו באמצעות פעילות ספורטיבית אתגרית.

החוויה השנייה הייתה הביקור בכפר הדרוזי עוספיה.

נימפות היער, הכניסה אותנו לאגדת הטבע שסביבנו. גם אם הזענו וכאבו הרגליים, חום השמש הקופחת על ראשנו לא השתווה לחום שבלב. חוויה של "ביחד" בחלקים היפים ביותר של מלכת היופי של ישראל. לאחר מנוחה של כמה דקות המשכנו לאנדרטת המסוקים. עצירה, תזכורת לעצב שהוא חלק משמחת החיים.

להקים אוהל, ארוחת ערב ומקלחת קפואה לגופים מטונפים. זה רגע להודות לחברים, לצחוק ברגע של רוגע. כאב הראש בבוקר יזכיר שריבורים הם לא תחליף לשעות שינה. לא נורא! יצאנו להר ארבל לאחר התארגנות זריזה. תחת השמש הקופחת המחשבה הפכה הפכפכה, לא החליטית - הנוף "שווה את זה"? אבל חם... הזיכרון יוכיח שהחוויה לא תסולא בפז.

אבל החום... החום נעלם במחי שפריץ מים במג'רסה. ממנה אין מי שייצא ללא בגדים ספוגים. החזרה לאדמה יבשה הכריזה על הסוף - חזרה הביתה. עכשיו סוף שבוע וגם ראש השנה. לנוח, לעכל, ואולי להשלים קצת שיעורי בית במתמטיקה. בלי לחץ, רק חזרנו לעולם האמיתי מסיפור האגדה.

מעין קרת, ט' 5/

הרבה יותר ממסלול

היו לי הרבה התלבטויות לגבי היציאה לטיול השנתי, שהתנגש עם תוכניות חשובות מאוד שהיו לי לאותו היום, אבל אחרי מאבקים פנימיים רבים החלטתי לצאת. ואני לא מתחרטת על זה בכלל! הגענו לשם קצת חסרי מוטיבציה, מחכים לצאת לחופש, אבל בסופו של הטיול מצאנו את עצמנו מתחננים להישאר אפילו עוד קצת.

ביום השני ירדנו את המצוק של הר ארבל, משימה שעבורי (בתור מישהי עם פחד גבהים רציני), הייתה לא פשוטה בכלל. כל המסלול השתרכתי מאחור, מפחדת להתקדם אפילו צעד אחד.

אבל למרות כל המכשולים והקשיים, זו הייתה אחת החוויות המדהימות בחיים שלי מסיבה אחת פשוט - האנשים. במשך כל המסלול הוקפתי בחברים טובים שעזרו לי ותמכו בי, וזה הזכיר לי כמה אנשים מדהימים יש במקום הזה!

במשך השנים האחרונות הכרתי כל כך הרבה אנשים מדהימים שילוו אותי עוד הרבה שנים, ואני אסייר תודה עליהם ועל הערכים שהמקום הזה הקנה לי. אז הטיול השנתי בשבילי היה יותר ממסלולי הליכה - הוא היה תזכורת לסיבה שאני פה.

רונה ניסן, ט' 5/

מלחמות מים ועזרה הדדית

ביום רביעי, 25.9, יצאה שכבה ט' לטיול שנתי בצפון הארץ. לפני הטיול, במסגרת שיעורי לשון, כל קבוצת תלמידים נדרשה להכין הרצאה קצרה ופעילות חווייתית על אחד מהאתרים שבהם היינו צפויים לבקר, ולהציג אותן בטיול.

התחלנו במצוק הארבל. ההליכה במורד המצוק נדמה תה בהתחלה כקשה ומפחידה, אך בסופו של דבר כולם הצליחו לסיים את המסלול בשלום. לאחר מכן נסענו למג'רסה, שם ערכנו מלחמות מים ונרטבנו כולנו.

ביום השני טיילנו לאורכו של נהר הבניאס, אך לא יכולנו להיכנס לתוכו בגלל החשד לזיהום, דבר שהיה מאכזב מאוד, אך לא העכיר את אוירת הטיול. אחרי המסלול הכיפי אך מתיש, נסענו לשאר יישוב, שם בייקרנו באנדרטת המסוקים והתייחדנו עם זכר הנופלים. זה היה הטיול הכי מוצלח שלי בשלוש שנותיי בכפר הירוק, ואני ממליצה לכולם לטייל שם גם מחוץ למסגרת בית הספר - עם המשפחה, החברים או אפילו לבד. הטיול היה מהנה ומלמד מאוד, וכל מי שלא בא - הפסיד.

עינב נשר, ט' 8/

הנהלת

רק שבוע? בריאות זה לכל החיים

זו לא עוד פעילות ששמים עליה "V" • מיקה רוטברט הייתה שותפה לתכנון שבוע הבריאות בבית הספר ויש לה כמה תובנות

על שבוע הבריאות הודיעו לנו לפני מספר חודשים. לכאורה, פעילות שמתרחשת כיום בהרבה מאוד גנים ובתי ספר ברחבי הארץ, כחלק ממאמץ של משרד החינוך והספורט ומשרד הבריאות לעודד את הילדים לאמץ אורח חיים בריא.

אני זוכרת את עצמי הרבה מאוד שנים משתתפת בפעילות שונות של יום הבריאות או שבוע הבריאות: פעם זו הייתה הרצאה על פירמידת המזון, בפעם אחרת – פעילות שאמא שלי העבירה בגן ובמסגרתה נדרשנו לגזור מדפים מזונות שונים ולהרכיבם לצלחת, כך שהיא תהיה מלאה בפריטים מכל קבוצות המזון באופן שיבטיח תזונה מלאה ומאוזנת, והייתה גם הפעם הו שאלצנו בשיא החום לקלוע כדורים לסל, תוך כדי קריאה בקול של מזונות בריאים, שהרי לא מספיק רק לאכול בריא, אלא חשוב גם להיות פעילים גופנית.

או אחרי כל זה הרגשתי שאני ערוכה ומוכנה מתמיד לשבוע הבריאות בכפר. אבל האמת, הופתעתי וגיליתי שיש לי ולכולנו עוד הרבה מה ללמוד.

לפני הכל חילקו אותנו לקבוצות בכיתה, פעילות שהייתה לא רק חשובה וחינוכית, אלא גם מגבשת ומהנה. נפגשנו לאחר שעות הלימודים בבית של אחד מחברי הכיתה ויחד הכנו ארוחה בריאה, שהיינו אחראים לה מא' ועד ת'. החלטנו ביחד על המנה, כתבנו את המתכון, כל אחד היה צריך להביא מצרכים מהבית, וכשהכל היה מוכן, נכנסנו למטבח לבשל ולהסריט את הכנת המנה.

לכל אחד היה תפקיד בהכנה, כאשר כמו בכל סרט הדרכה חשוב, ליוונו את הפעולות בקריינות הסבה הכנו גם מצגת, שמלבד פירוט הפעילות והלו"ז, הסבירה מהו שבוע הבריאות, למה חשוב לשמור על הבריאות ועל אורח חיים פעיל, ההיסטוריה של תחום הבריאות, שכללה בין השאר את דברי הרמב"ם – שלפיהם המזון הוא תרופה, בעיקר תרופה מונעת, לכל מיני מחלות והנחת היסוד היא שהבריאות היא המצב הטבעי של האדם; כדי לשמור על בריאות – חייב האיש לשמור על אורח חיים בריא ולהימנע מכל דבר העלול להזיק לבריאותו.

כדי לאפשר לכולם לעשות בסופו של דבר את מה שהם אוהבים, התלמידים הוזמנו לבחור מבין כל השיעורים והתכנים באילו פעילויות ספורטיביות הם רוצים להשתתף – כדורשת, כדורסל, הליכה בריאותית, מחול, היפ-הופ, כדורגל, מחנניים, התעמלות קרקע, קרקס, ספרסט, ג'אסט דאנס ועוד. בקיצור, כל אחד היה יכול למצוא משהו שהוא מתחבר אליו, שכן אם לא תאהב את מה שאתה עושה, לא תצליח להתמיד לאורך זמן.

בניגוד לשנים קודמות, אז הגעתי לשבוע הבריאות כאורחת, השנה, עם הכנת המצגת ותכנון השבוע, הרגשתי כאילו נכנסתי לנעליים של המורים שלנו ולקחתי על עצמי, יחד עם חבריי, את הארגון הכולל של הפעילויות. זה גרם לנו לאהוב הרבה יותר את מה שעשינו, לגלות עניין וגם לאמץ עצות טובות, טיפים ומידע שנוכל לעשות בהם שימוש ולהטמיע בחיי היומיום שלנו.

מפגשים עם אלופים

חלק מעניין מאוד בשבוע הבריאות היה שתי הרצאות שבהן השתתפנו; הראשונה הייתה בנושא ספורט כדרך להציל חיים, שהביאה את סיפורו האישי של מודי רוי

שבוע הבריאות היה מושקע ומגוון מאוד. לדעתי, כל נושא השמירה על אורח חיים בריא ותזונה נכונה זה מזמן כבר לא "רק סיסמאות". בנימה אישית, אני רוצה לספר שהמשפחה שלי עברה מהפך גדול בשנים האחרונות, והפכנו לאנשים שבחרים לעסוק בספורט מספר פעמים בשבוע. אם להיות כנה, אני לא חושבת שנולדנו ספורטאים, אבל ניסינו והתאהבנו. מומלץ בחום לכולם! גם המקרר שלנו היום נראה אחרת, והוא מכיל הרבה ירקות, פירות, מוצרי חלב לא שמנים, לחם מלא ועוד. הוצאנו מהבית המון מזונות לא בריאים. נכון שאסור להיות קיצוניים בשום תחום בחיים ורצוי גם לפעמים לאכול אוכל פחות בריא, אבל חשוב שהכל יהיה במידה. אנחנו מקפידים לבצע החלטות נכונות ובריאות בכל הנוגע למה שאנחנו בסופו של דבר מכניסים לפה.

מחקרים הוכיחו כי תזונה לא רק נועדה להשביע, אלא היא גם מרכיב חשוב במימוש הפוטנציאל שלנו מהרגע שאנו נולדים, ועל אחת כמה וכמה בשנים אלו. התפקוד שלנו בלימודים, במסגרות משפחתיות וחברתיות, בחוגים ועוד קשור מאוד לתזונה שלנו, שמשפיעה על יכולת הריכוז, ביצוע משימות, רמת האנרגיות והתפתחות ותפקוד המוח. אז רוצים להגיע רחוק בחיים? מציעה שתתחילו עם לאכול משהו. ושיהיה בריא!

מיקה רוטברט, 6/ז

בינשתיין, שחלה יום אחד בסרטן, וכיצד העיסוק בספורט היה חלק חשוב בהתמודדות ובהחלמה שלו. ההרצאה השנייה הייתה של בת אל גטור, שהשתתפה באולימפיאדה סין ב-2008 כמתחרה בענף הטאקוונדו ואף זכתה בשניים מאוחר יותר בתואר אלופת אירופה. בת אל סיפרה על החוויה האישית המעצימה שעברה, וכיצד הספורט הפך בחייה ביטוי להתמדה, מסירות ושייפה להצליח תוך הצבת מטרות ויעדים.

בהמשך נהנינו מהפסקה, כאשר גם אותה ניצלנו לעשייה בריאה – אימון ביקבוקוס.

שיאו של שבוע הבריאות היה פעילות בסימן "יום המעשים הטובים של ארגון לתת". במסגרת כל עשייה חשוב גם לעצור ולראות איך אפשר לסייע ולתרום למען הסובבים אותנו וגם לרתום עוד ועוד ילדים לשם כך.

כהכנה לפעילות עברנו בכיתות והסברנו לתלמידים על התרומה החשובה של ארגון לתת, שדואג לתת מענה לכלל האזרחים בארץ, מכל שכבות הגיל, אשר זקוקים לסיוע במגוון תחומים – מזון, בריאות, מקום מגורים, חינוך ועוד. הפעילות שלנו התמקדה בהכנת סלי מזון לפסח, כך שלמשפחות נזקקות יהיה מזון להניח על שולחן החג. הבאנו מהבית מוצרים כשרים לפסח וארזנו אותם בקופסאות, יחד עם ברכות שכתבנו וקישטנו. הכל כדי שמי שהאריזה שלנו תגיע לידי, יידע שהושקעה בה המון אהבה.

EMIS Art Class meeting the artist Dani Karavan

➔ On Friday morning, 20th September, the art class of EMIS arrived to Gordon Gallery in Tel Aviv to visit the latest exhibition of the most famous Israel sculpture, 89 years old Dani Karavan. We met Dani, energetic and active, who took us through his world of wonders and shared with us his youthful spirit and creative mind. Walking through his sculptures felt like walking through an imaginary city.

It was our pleasure to hear him explain the process of his artworks and witness his perspective and the meanings behind his work. We feel privileged to hear the explanations directly from him and understand how he feels about the art he makes.

We are very grateful to have been able to experience Dani Karavan's work and get inspired by his beautiful soul. Thank you, Dani, for giving us your precious time and opening up our minds to new art concepts. We hope you continue to influence us and others with your art and looking forward to meet with you in our next visit in Tel Aviv!

Art Making Change!

➔ "המורה שלנו לאמנות, שלומית כנפי, הורתה לנו להכין יצירה שתדגים את מושג הקונפליקט. הסצנה הראשונה שעלתה בראשי ומתקשרת לקור נפליקט היא האישה הפצועה ממלחמת 2008 בין גיאורגיה לרוסיה, לכן החלטתי שהיצירה שלי תכלול את האישה הזו ותעביר מסר חזק ומשמעותי."

ההשראה שלי להכין דווקא יצירת גרפיטי בנושא הייתה בעקבות אמן בשם בנקסי. לאחר התצוגה, כאשר חזרתי לגיאורגיה, התרחשו בארצי הפגנות נגד הכיבוש. זה גרם לי לרצות להגיד משהו עם האמנות שלי, אז החלטתי לשחזר את יצירת הגרפיטי על קיר הפרבר הראשי בעיה, שם נפצעה אותה אישה ב-2008. לאחר זמן קצר פנה אליי נציג מערוץ הטלוויזיה הראשי בגיאורגיה וביקש שאבוא להתראיין ואספר על הגרפיטי שיצרתי ומטרתו.

לאחר הראיון הלכנו לפגוש את האישה שאותה כללתי בעבודתי. שמה הוא סופו מורדובי. היא עברה 14 ניתוחים ועדיין אינה מסוגלת ללכת מאז פציעתה. איש לא ביקש לעזור לה. היא מתגוררת בקומה החמישית בבניין מגורים ולא יכולה לעלות ולרדת לדירתה בכוחות עצמה, לכן מבלה את רוב זמנה בתוך הדירה כבר 11 שנה. לאחר הפגישה עם סופו החלטתי לפתוח קרן עם חבריי כדי לעזור לה. ועל אף שזה לא יספיק כדי לשנות את מצבה לחלוטין, אנחנו רוצים לנסות כמיטב יכולתנו."

ניני שרמדיני, תלמידת י"ב, אמיס

"08/08/08"

Exhibition Text
Size: big canvas- 600x90 cm
Small canvas- 30x40 cm
Media: spray paint and paper on foam canvas
This artwork is about the war between Georgia and Russia in 2008 which turned out destroyable for my country. On the piece there is a woman depicted who was asking help while rockets were falling all over the city. I used graffiti inspired from Banksy and added a pigeon on a small canvas which symbolises peace. The woman is striving for peace which presents the situation of Georgia even until now, after 11 years from the War of August.

בהבנת כוחו העצום של החינוך ועד הבאת רעיונותיי ואמונותיי לידי ביטוי.

כאשר אני חוזרת לשבט, למקום שבו גדלתי, זוהי הזדמנות בשבילי לשמור על קשר עם החברים מהבית, תוך מעורבות קהילתית ותרומה לנוער בישראל. במהלך השנה אני יוצאת לטיולים, נוכחת בפעולות ככל האפשר וכן משתתפת בכל המפעלים. בקיץ האחרון ניתנה לי הזכות לצאת לפולין דרך תנועת הצופים. עברתי מסע משמעותי ומעשיר ביותר והכרתי בני נוער בגילי מכל קצות הארץ. עבורי, זו הייתה חוויה משנת חיים. הצופים הם חלק בלתי נפרד ממי שאני היום.

אריאל ציגלה, תלמידת י"א

חשוב לי להישאר פעילה בצופים

אני תלמידת השנה השנייה באמיס. החיים באמיס מגוונים מאוד ומשלבים תחומי עניין שונים, הבאים לידי ביטוי במהלך אירועים מיוחדים ובחיי היומיום. לצד החיים המלאים באמיס, חשוב לי להישאר פעילה בשבט הצופים שממנו אני באה, שבט רכ"ס בכפר-סבא. לאורך כל השנים השבט שלי היה הבית השני שלי, שם הייתי נפגשת באופן שבועי עם החברים, עוברת פעולות מעשירות ומלמדות וכמובן, נהנית מאוד. כאשר נכנסתי לשכבה הבוגרת בצופים (שכב"ג), ניתנה לי הזכות להיות מודריכה. תפקיד זה תרם לי רבות בהרבה תחומים, החל

FridaysForFuture

➔ On Sep. 18 we went on a worldwide climate strike of FridaysForFuture. It's movement to protest in favor of the environment. We demonstrated in one of Tel Aviv's streets. In order to demand action to prevent further climate change. During our demonstration, we met so many people. Such as journalists, environmental activists and the Israeli minister of the environment who promised us effective solutions to improve the situation. It was really a great experience, where we expressed our fears toward climate change and global warming which is no longer a far off problem. It's something that we suffer from every day!

סמינר מנהיגות בינלאומי בכפר

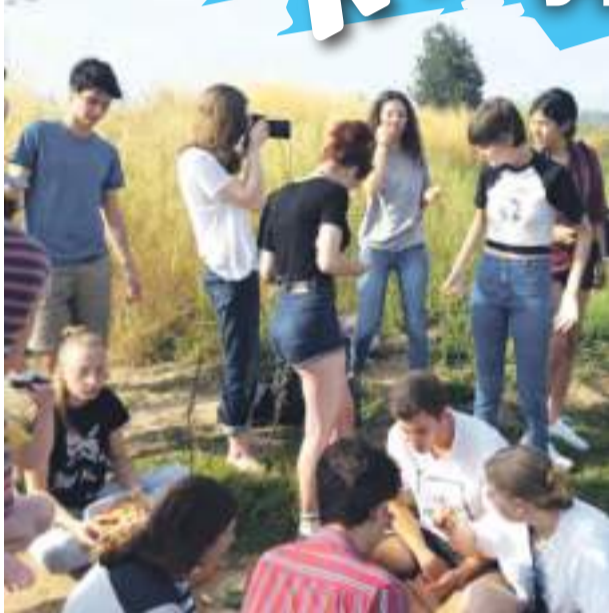

צילומים: ורדה קרין

י"ב סיבות לחגוג

רגעים בחיי בוגרי הכפר תשע"ט

מנועשה בכפר

חגיגה בכפר

שבועות בכפר היה חוויה מיוחדת. מלבד האווירה הייחודית, המוזיקה המדהימה והאוכל שלו מחכים כולם, ברחבי האירוע מסתובבים תלמידי כיתות ו', קטנים וחמודים, מתרגשים לקראת פגישתם עם כיתתם החדשה. ילדים מתרוצצים וריח של פרות - אווירת השבועות ממש מיוחדת בכפר.

מאיה שדה, י'4

מורים ועובדים בשנת ה-70

ידיעות אחרונות
הנפר הירוק

